

Fantasi och Värklighet.

af

A Signor Elia.

Helsingfors i Jan. 1891.

Fantasi och Värklighet

af

H Signor Elia.

Första Delen.

Östländska Sagor.

Helsingfors 1891.

Österländska Sagor

af

H Signor Elia.

Helsingfors 1891.

Detta häfte innehåller tre
sagos:

1. Berättelsen om Jussuf-Allis underbara
resa... sid. 10-79.
2. Omad-el-Doulah... sid. 82-97.
3. Berättelsen om Kalifens dotter. En
saga i 17 kapitel... sid. 99-179.

Dessa sidor äro hogskrifna på omkring 60 timmar. Hurudan produktivitet hos författaren ?

Östlännska fantasiasagor.

Ungdomskompositioner.

En af dessa vinter-dagar, då solen går till hvila redan klockan 3, då en ihållig storm kviner och de milions-tals snöflingar falla ned från det gråa himlakvalet och pista av sigtet på den olyckliga vandrare, som nödgas vara ute, — en af dessa dagar suttlo vi, ett tiotal ungdomar, i „slyn-gelådern“, efter intagen middag i sa-

longen.

Sällskapet bestod af några gossar och flickor, som kommit på besök till iver ödmjukt tjänare och varit hos honom ända sedan klockan tolf på dagen. Det var nämligen på ledigt och vi voro fria från all slags skola och kunde således efter behag, men naturligtvis med våra föräldrars samtycke, använda våra dagar.

För någon tid sedan hade vi en eftermiddag varit samlade hos Albert och Edla J., två skolkamrater, och där hade vi haft en kort och tiden hade flyktat så snabbt, att vi sinemellan hade beslutit att nästa gång, vi skulle besöka någon, vi skulle komma till denne redan på förmiddagen. Hvem skulle emellertid den lycklige dödlige vara som skulle se hela denna skara hos sig på så lång tid, som en hel dag? ~~Detta~~ fråga hade vällat något hufvudbråk, ty männe våra föräldrar skulle samtycka till en sådan begäran om åter fleras föräldrar gifvo sitt samtycke till hvem skulle man då gå? Vi kastade

därför lott, och lotten föll på mig.

Jag hade efter någon vecka å mina föräld-
 doars sida erhållit deras tillåtelse till den-
 na bjudning, och — här voro vi nu alla.

Förmiddagen hade varit förtjusande. Vi
 hade, bland annat, en hel timme fått åka
 omkring i slädar, som min far eukom be-
 stått för detta nöje. Turen var angenäm
 och uppfriskande, oaktadt yrvädret, och
 med hungriga magar ~~hade vi~~ satte vi oss ned
 till middagsmåltiden, hvilken, tack vare
 min mors omsorger, var öfvermåttan väl
 lyckad.

Klockan 5 stego vi upp från bordet och
 spridde oss i salongen. Jag kände mig myg-
 ket väl stämd och tror, att de andra gjosde
 likaså.

Men — det var förhugen någon invärkan
 af den fulla väderleken och af den ryss intogs-
 na måltiden — samtalen ville icke riktigt
 komma i gång, och ingen kände sig nog fif-
 fig att hitta på något nytt goss.

Källnådiga sutto vi där och kullade på den flamm-

mande brasan i kakelugnen, och stilla tankar var den, att för mycket af något godt är icke bra, och jag antar att mina vänner kommo till samma resultat.

Emellertid var jag värd, och det var således min skyldighet att vara sällskapet. Jag föreslog bokstafsspelet, och i brest på annat, antogs det förslaget. En half timme stodo vi ut därmed, men sedan sjönk af sig själf deltagarens antal till allt mindre och mindre, tills slutligen endast jag kvarstod, sökande bokstafven M, som jag naturligtvis hittade.

I det ramna bröt en ungdomlig röst tystraden i salongen. Det var den lille, endast kolfärisse Karl F., som ~~utropade~~ (jag tror nästan, att han tillika gäspade):

— "Hvad skola vi göra?"

Jag tittade upp och släppte från min hand de med möda hopsamlade bokstafverna — alla andra tittade upp — och där sågo vi på hvar andra helt förlägna.

Nu måste jag säga någonting.

— "Hvad föreslår I, flickor?" frågade jag.

Edla S. svarade för de andra:

— „Det är det samma för mig, och jag tror vi alla tycka likaså. — Någonting bara.“

Någonting! — ja, naturligtvis skulle det vara någonting, därom var intet tvifvel — men hvad!

— „Hur vore det, om vi skulle rösta?“ föreslog Signid S.

Vi andades lättare.

— „Ja, det skola vi!“ utropade alla. Man röstade således.

Nu måste ~~alla~~ hvar och en titla på någonting, och „nåden har ingen lag!“ En gick om kring och samlade de olika förslagen samt uppskref dem ~~för~~ säkerhetens skull på ett papper. Därpå uppläste han — det var Albert S. — hvad han skrifvit:

„Signid föreslår att vi skola leka blindbock —“

— „Usch!“ afbröt Edla S., som vi kallade, storråden till följd af hennes ^{notla} utrop, — „det är ju en lek, som passar för barn!“

Vi hafva en viss respekt för Edla och därfö

instämde vi med henne. Jag påminde mig visserligen, att hon nyss varit färdig att göra head som kälst, men ansåg bäst att tåga.

Emellertid fortsatte Albert d.:

„Mathilda tycker att vi kunde söka efter musik —“

„Då ingen sade något, fortsatte Albert.“

„Allt frågar, om vi kunde ta ett parti knack —“

„Ett sorl uppstod i salen.“

— „Knack! ja, se det vore trefligt!“ — „Ja, då, kortklapp!“ hördes från alla kanter.

„Då uppköp jag min röst och sade:

— „Mamma vill inte ensse på kortlapparna, och jag har ej håller någon ny lek.“

Dessa argumenter tystade allas munnar, kvar för Albert läste vidare:

„Karl, Forsten, Emma och min syster föreslår alla att vi borde berätta historier för hvarandra.“

„Ja, ja, historier, det blir roligt, så sätta vi oss kring brasan, vi kunna ja släcka lamporna“, m. m., skrekovi.

Och det förslaget antogs nu enhälligt.

Vi ³andra oss i en ring kring brasan ²och

~~stäckte alla lampor i rummet.~~

— „Hvem skall börja?“ frågade den lille ordförande kungen, Kalle.

Äter kände vi oss litet förlägna. Hur hade vi kunnat glömma en så viktig punkt?

Albert J. tog till orda:

— „Enligt min åsikt borde vi välja en ordförande, som har att bestämma och afgöra alla slags frågor, hvilka uppstå mellan oss. Det är ett ansvarsfullt värp, och den därför till att i valjen riktig person.“

Han frågade nu tyst af kvar och en särskildt, hvem han valde, utan afseende på om vi gillade hans förslag eller ej. — Men vi gjorde väl det.

Han kom till sist till min plats och sade där:

— „Du, Georg, har blifvit vald till ordförande.“

Jag häpnade. Aldrig hade jag väntat mig en så stor ära!

— „Jag... ordförande!“ stammade jag; — „men här äro ju många äldre, t. ex. du, Alz

bert."

~~men~~ Men han svarade:

— "Nej, Georg, nu passar du bäst för denna plats. Ser du, vi tyckte alla, att ordföranden på samma gång skulle utgöra någon slags jury, som skulle bedöma våra berättelser, och då du är den, som läst mest af oss alla, anse vi dig vara den mest passande."

Åhremot hade jag, eller rättare vill jag egentligen säga, då jag ju fann mig högligen smickrad, utau jag, tackade mina vänner för det stora förtroende de visat mig" och fann mig sedan ganska väl i min nya ställning.

Jag satte mig midt i ringen med ansiktet mot de församlade, men dock så att ej någon i bakslugnen kunde försätta mig i ett alltför upphettadt tillstånd, och höll därpå följande lilla tal; som jag ej var så litet stolt öfver då:

— "Mina vänner (jag ansåg det mera passande, än "mine herrar och damer"), då I nu enhälligt valt mig till Eder ordförande, har jag, i egenskap af er formän, att fordra blind lydnad å eder sida. (Här måste jag

namn. Det jag icke var riktigt nöjd med ordet „blind“,
 men jag hittade ej i Brådkastet något passligare
 adjektiv; följden var den, att jag hostade litet,
 och de andra blinkade med ögonen en smula;
 därpå fortsatte jag); jag har nu beslutit, att låta
 Eder berätta historier, som ~~de~~ själva författat, och,
 emedan vi ju alla läst „Tusen och en Natt“,
 anser jag det lämpligast att ~~de~~ komponeren öster-
 ländska sagos. Skälet härtill är det, att huf-
 vudinnehållet i de österländska sagorna är:
 det godas belöning och det ondas bestraffande.
 Detta är således lätt, och I hafva nu endast
 att teckna en hjätte eller hjättinna, skildra
 hans eller hennes underbara öden, och så
 mycket som möjligt efterapa stilen i „Tusen
 och en Natt“. Så t. ex. bör en ~~de~~ börja med:
 „det var en gång“, utan „det säges“ eller „ber-
 rättas, att för många hundra år sedan o. s. v.“ eller
 någonting dylikt. Begagnen äfven vid tilltal
 interjektionen „o“ och låten hufvudpersonerna
 förtrösta på makomet och Gud vid de svår-
 ste tillfällen. Om ~~de~~ iakttagen detta och
 tillika tecknen allt så poetiskt som möj-

ligt, försäkrar jag eder, att allt blir bra. — Och nu får Albert, såsom den äldsta, berätta till först sin historia."

Härmed slutade jag mitt tal, under hvilket jag i min entusiasm uppstigit från stolen, och satte mig nu helt högtidligt ner.

Albert d. började genast sin

Berättelse om Jussuf-Ali's underbara resa.

För länge sedan lefde i den stora staden Bagdad en rik läkare. Han var kunnig i sitt yrke, och äktades därför af alla människors vida omkring. Om någon på tio dagsresors afstånd från Bagdad blef i behof af läkarehjälp, söktes och fanns sådan alltid hos Seyfed-Jesra, hvilket var läkarens namn. Men han var ej allenast riktigt berömd för sin kunnighet i läkarevetenskapen, utan han var äfven känd som en af de värdeste män på sin tid. Han hade läst ofantligt, han påstods till och med kunna trolla.

Han var rik. På hvad sätt han blifvit det, visste man icke. Men det visste man, att han aldrig tog betaldt för sina tjänster. Denne utomordentlige man hade en son, vid namn Jerruf-Ali. Jerruf-Ali var sin faders fröst, den skönaste perlan bland hans skatter. Han älskade Seyfed-Jesra och var honom i allt undergifven, men en hemlig längtan lärde på hans unga lif. Denna längtan vågade han ej yppa för sin fader, ty han visste, att dennes vilja ej skulle öfverensstämma med hans önskan.

En dag satt han gråtande i sin faders trädgård och sorjde öfver sitt olyckliga öde, då han plötsligt hörde steg närmasig.

Han såg upp och igenkände sin fader, Seyfed-Jesra. Förskräckt bortskakade han hastigt sina Tårar och försökte antaga en glad uppsyn.

Seyfed-Jesra hade emellertid sett sin sons rörelse och sporde honom nu:

— "Säg, min son, hvarför du är så bedröfvad. Finns någon hemlig kärlek på ditt hjärta, eller är du i brist på pennings. Om så är,

behöfver du ej gråta. Saken kan ju lätt hjälpas därigenom, att du yppar allt för mig."

Med dessa ord satte sig gubben bredvid Jussuf-Ali och fattade hans båda händer mellan sina.

— "O, min far," sade denne, — "du är allt för god mot mig, men den sorg, som gnager på mig, kan jag ej yppa för dig."

— "Vet, o min son," sade nu den gamle, — "att barn böra ej hafva några hemligheter för sina föräldrar, ty det medför blott olyckor."

Flärf förstod Jussuf-Ali, att hans far skulle misstro honom, om han ej genast berättade allt, och han sade därför:

— "Jag skall lyda dig, min far. Helahemligheten består i min önskan att göra resor. Jag vet att du hatar alla slags resor, och därför har jag ej vågat säga dig något, förämn."

Scyfed-Jesra svarade efter en stund:

— "Du har rätt, min son. Resor äro mig förhålliga, ty man vet ej, hvad ondt, som kan hända på dem. Men det gifves blott en Gud, min son, och Mahomet är

hans prophet, och allt är uppskrifvet på förhand i ödets stora bok. Därför vill jag ej säga nej till din begäran, utan, i förhoppning för att Gud styr allt till det bästa, säger jag åt dig: Res, min son!"

Jussuf-ali nedföll på knä och kysste sin fars händer, utan att i sin glädje kunna yttra ett ord, men Seyfed-Yesra upplyfte sin son och omfamnade honom ömt.

Följande dag tog Jussuf-ali ett smärtsamt afsked af sin fader.

På sin vackra kamel och åtföljd af sjuttio tjänare och slafvar samt med en stor mängd guld och ädla stenar, anträdde Jussuf-ali därefter sin långa landresa till Baraa, därifrån han sjöledes vidare skulle fortsätta till Indien. Under vägen skulle han utgifva sig för en vandrande läkare, emedan hans far lart honom mycket af sitt eget yrke.

Resan gick lyckligt. Man passerade genom bördiga trakter och tillryggalade på de outtrötliga kamellerna en ovanligt lång sträcka på tio dagar.

I de bästa förhoppningar, på att allt skulle gå väl, rastade Jussuf-Ali på elfte dagen mitti den tåckaste skog af höga palmer vid en liten, porlande bäck, hvars silfverklara vatten gnistrade i solens strålar. Man lastade af kamelema, och såväl människor som djur skyndade att svalka sin brännande törst i den kalla källan. Man var nämligen i en af de stora öknar, som nästan fylla det inre Arabien, och uti hvilka det ofta är lifsfarligt att färdas, till följd af den brännande hettan och vattenbristen, som vek af de ^{talrika} vilda djur, som visa sig om nätterna, sökande vatten och föda.

Jussuf-Ali lät uppslå tretio tält för sig och sina slafvar, ty han ämnade kvarstanna på denna förtjusande plats ända till följande morgon. Han tillbringade dagen i samtal med den äldste af sina slafvar, under det dessa skötte om kamelema och för sprigt fingr underhålla sig på bästa sätt. Då solen försvunnit bak horisonten, samlade man sig i tälten och bestod de sig att gå till hvila.

Men Jussuf-Ali ville ej få någon sömn i

sina ögon. Han påtog därför sin klädnad och sin turban och smög sig ut. Natten var tyst och stilla. Ej ett sus i Frädens kronor, ej en rörelse från Fätten omkring honom; knappast Bäckens brus i natten kunde höras.

Blott den bleka månen lyste på himmelen och var liksom ett vittne på att Guds öga vaknar, då allt annat dödligt sover.

Jussuf-elli kände sig helt högtidligt stämnd och vandrade vidare, utan att veta hvartåt. Slutligen kom han till en öppen sida af den lilla oasen, och framför honom låg Ökens omätliga sandhaf, spars om dagen gula sand nu hade fått en obestämd färgton i månens ljus. Försjunken i tankar, betraktade han denna dystra tafel, då han med ens tyckte sig varseblifva några svarta rörliga punkter på slätten på ett, dock ganska stort, afstånd från honom.

Fruktande, att det vore kringströfande vilddjur, vände Jussuf-elli genast om in i smaskogen, för att, så skyndsamt som möjligt, uppsöka den plats, där tälten voro uppslagna.

Jussuf-elli anlände just i samma ögonblick till Singeyn's, den äldste slafvens, fält, som han hörde vildjurens prassel i buskarna bakom honom. Han väckte i en hast Singeyn och underrättade honom om förhållandet. Singeyn, som var nådig och beslutsam, rustade genast upp ur sin bädd, rustade i slafvens lärlarna, som delade fältet med honom, och befälte honom ögonblickligen springa till de andra fälten och väcka deras innevägnare.

Allt detta hade försiggått mycket fortare än jag kunnat omtala. Slafven, hvilken Singeyn hade gifvit sin befällning för stral af som en pil. Slafven Jussuf-elli och Singeyn gingo ut. Men knappt hade några sekunder förgått, förrän en hel hop beduiner med ett högt och försväskande skri rusade ~~ut~~ ut mellan träden och in i fälten, medan en annan hop omringade dessa, så att all flykt var omöjlig.

Inne i dem utspelades blodiga scener. Slafvarna hastade sig vid det starka skränet ur sina sängar, men nedsläbades af de påträngande röfvarne, redan innan de hannit söka sig

17

na vapen. Åter de, som förut blifvit väckta, gjorde i början ett kraftigt motstånd, men duka-
de snart under för öfvermakten.

Emellertid hade Jussuf-ahli och Singeyu, hvilka hade sina sablar på sig, beslutit säga sitt lif så dyrt som möjligt. De försvarade sig tappert, och Jussuf-ahli hade redan med sina välmåttade hugg dödat tvänne beduiner, då fyra förrädiska händer bakifrån fattade honom om lifvet och kullkastade honom. På samma sätt förfors med Singeyu.

De bundos därpå genast och fördes inför höfdingen, som blott sade:

— „Låt dem leva. De skola få blifva mi-
na slafvar.“

Höfdingen gick sedan i Jussuf-ahli's tält, som han inkräktat, och de båda fångarna bedros till Singeyu's, där man lät dem ligga.

Jussuf-ahli undrade öfver, hoarför just han och Singeyu blifvit skonade, då ju röfvarerna icke kände dem. Men snart nog tog fröhet-
heten ut sin rätt, och han insomnade.

Följande morgon i dagbräckningen väcktes de båda fångarna af ett buller. De sågo upp och varseblefvo en beduin med en kruka och några brödkakor i händerna. Han ställde dessa saker ifrån sig på marken och sade i det han vände om sig för att gå bort:

— "Där har I mat!" Åten fört, ty vår store höfding gör snart upplöft."

— "Men," invände då Jussuf-Ali, — "hur vill du, att vi skola kunna äta med händerna kakkundne, oförmögna att kunna röra oss!"

— "Den saken angår mig inte!" svarade den ovänlige och gick ut. — Bättre kan man ju ej heller vänta af en röfvar!

Jussuf-Ali och Sinyeyn kände emellertid en gnagande hunger, men visste ej hur de skulle kunna komma åt maten.

— "Hur skola vi bära oss åt?" frågade Jussuf-Ali förtviflad.

— "Jag skall försöka rulla mig till krukkan och kakorna," sade den gamla slafven förhoppningsfullt.

Men Jussuf-Äli förekom honom. Han hade genast funnit Singeyn's idé god och satte den i verket. Och hans unga krafter tillät honom verkligen att efter en Fjugo minuters bemödande se sig så nära de efterlängtnade föremålen, att han med sina tänder kunde gripa i dem. Han lade sig på mage och höjde sitt hufvud så mycket, att han med läpparna omfattade Krukans kant. På detta sätt insöp han tillräckligt med vattnen. Sedan böjde han ned hufvudet, fattade med tänderna i en af brödbullarna och bet en bit däraf. Salunda fortsatte han, tills han ansåg sig ha förtärt nog. Under tiden hade också Singeyn anländt till platsen, och utförde nu ungefärligen liknande operationer med något större ^m ansträngning.

Jussuf-Äli och hans slaf hade just slutat sin egendomliga måltid, då samme beduin åter inträdde. Han kom till dem och löste deras band. De voro fria och kunde röra sig efter behag.

— "Följen mig!" uppmanade röfvarn

De lydde, och araben förde dem ut ur Fättet. Utkomna, förvånades de öfver den djupa stillhet, som härskade i lägrät. Fättförlängena voro neddragna, och ingen människa syntes till. Men deras förvåning skulle ännu mer ökas, då Beduinen förde dem till ett par med lifsmedel väl försedd kameler, hvilka Singeyn igenkände som jussuf-ullis, och sade:

— "Feså, sätten upp nu och fly; här är lifsmedel tillräckligt för tio dagar, men vin eller vatten finnes ej; tyfallet ^{det} vin, som de togo från er i går, hafva de druckit sig till sömns. Vatten kunnen I skaffa vid närmaste källan Styren kosan åt söder, så kommen I slutligen till Basra. Stigen upp nu! mera kan jag ej göra för er."

Under detta tal hade jussuf-ullis och Singeyn känt sig så häpnad, att de ej frät fram ett ord. Hur kunde denne man, som lefde bland Beduiner och själf var en Beduin, vara så ädelmodig?

Röfvaren hade tydligen väntat deras häpnad, ty han tillade:

—„ I förvånen med skäl, men veten, o musels
 män och din slaf, att jag ej är någon beduin.
 Jag deltar aldrig i mina kamraters illgärnin-
 gar, tvärtom — jag gör så mycket godt, jag
 kan. Emellertid hinner jag ej nu berätta
 er min historia, ty solen går snart upp,
 och jag måste då väcka vår höfding. Jag
 säger därför än en gång åt er: » Fly! och
 vären lugna för mig; jag skall inbilla höf-
 dlingen att I brutit eder ut och rymt på
 två kameler. Han skall kanske sätta ef-
 ter er, ty han säger, att I ären ett par sär-
 deles viktiga fångar, — jag vet ej hvar för.
 I kan därför ingen tid att förlovare!»

I Österlandet är man van vid de stör-
 sta öfverraskningar, och Jussuf-Ali
 hans slaf hemtade sig därför snart de
 insägo, att om de ville fly, så måste de
 sig.

Efter många hjärthliga tacksägerser till
 sin ädelmodiga räddare, satte de sig slutle-
 gen upp på sina kameler och, efter ett
 sista afsked, lät de dem trappa bort mot

söder.

Sedan de ridit så länge, att rasen ej mera syntes, stannade de djuren och stego af. Det var mitt i öknen, och solen strålade i all sin glans i öster. Jessaf- Ali och Singeyu kastade sig båda på knä, och den förre bad högt följande bön, som slafven ord efter ord upprepade:

—„ O, Du, den Högste, som beskyddar alla värnlösa, jag tackar Dig för vår räddning ur de grymma röfvarnes klåt och nedkallar Din allsvälsignelse, o allsmäktige och barmhärtige Gud, öfver den ädelmodiga man, som blifvit vårt lifs räddare, såsom ett verktyg i Dina händer. Och du, o Guds utkorade Trophet, Mahomet, dig beder jag bevara oss ur alla slags faror, i din vårt anbefaller jag min själ och min kropp! Bevara dem från allt ondt!“

Efter denna korta och vackra bön, stego de åter upp på sina kameler och fortsatte färden.

De hade nitit ungefär två timmar, då plötsligt ett föremål susade förbi Lingeyn's hufvud. Han såg upp och varseblef på några steg afstånd framför sig en pil, liqas ände fastnat i sanden. Förskräckt, öfver, hven som skjutit dem, och öfvertygad, att det var samma pil, som nyss susat förbi hans öra, vände sig slafven om — men gaf genast till ett högt rop af förskräckelse.

Jussuf-ah, som varit försänkt i tankar och drömmar, vaknade hastigt upp —

— "Se, herre, se!" ropade Lingeyn, pekande bakom sig.

— "Hvad, hvad?" frågade Jussuf-ah och vände om sig. — "Allah il Allah!" fortsatte han genast, — "rofvarene äro hack i till efter oss!"

Beduinerna hade verkligen, då de anöthigen vaknat upp ur sin långa sömn, till sin förvåning funnit tältet tomt, där deras fångar loger-
nat, och desse försvunna.

De rapporterade genast händelsen till sin höfding, som i vredesmod utropade:

— "Hvad! Hvad är det jag säger? För ge-

näst hit de uslingarne, som ställ på vakt i natt. "Jag skall frukta dem, jag!"

Förfarade skyndade beduinerna bort och åter kommo om en stund med de olyckliga vakterna, bland hvilka äfven Jussuf-ah's och Sinyeyn's räddare befann sig.

—"Ah, du är med, Chasran!" skrek höfdingen och vände sig mot denne. — "Då förstår jag hela tillställningen! Men länge skolen I ej lura mig! Ah, edra uslingar! I måste dö!"

Därpå fattade han sin sabel och rusade mot de tre olyckliga, hvilka till nåja på allt voro oöfvade och bakbundna. I sitt raseri högg han först hufvudet af de båda beduinerna och sprang ~~sen~~ till Chasran.

—"Andtligen skall du då få ett välfortjent straff!" vrålade han och lyfte svärdet.

—"Frukta himlens häm, olycklige!" voro Chasrans sista ord, ty i det samma klöf höfdingens sabel hans hufvudskål.

Chasran — det var höfdingens namn — befallte därpå att kamelerna skulle sadlas och allt

göras i ordning till uppbrott. De rädde beduinerna vågade ej motsäga sin höfding, ehuru de voro upprörde af hans, äfven i deras ögon, grymma beteende.

En half timme därefter voro alla i full förföljelse efter de förrymda. Då de efter några timmars snabbe ridt fingo Jussuf-Alli och Singsya i sigte, afsköt höfdingen mot den senare en pil, i akt och mening att fördröja honom och hans herre genom ett sår. Men Allahs finger styrde pilen, och den flög förbi sitt mål.

Chosru var förargad, då han såg sitt byte ån en gång undslippa sig, ty flyktingarna hade genast satt sina djur i fullt språng. Likväl var intet tvifvel om, att icke Jussuf-Alli och hans slaf ändå slutligen skulle upphinnas, då endast en så kort sträcka låg emellan dem och deras förföljare, — om icke deras öde föret varit upptecknat på den stora flödan — på annat sätt. Jussuf-Alli's stund var ännu ej kommen.

Öknens stolta skepp flögo ästad med vindens hastighet. Solens guld var brännadt, djuren flåsade och människorna svettades och andades tungt. Luften var fryckande, temperaturen sleg allt högre, allt behådade ett oväder.

Plötsligt utropade Jussuf-Äli, som spejande sett sig omkring, och nu pekade mot söder:

— "Se, Sinyeu, se! Hvad betyder det stora, gula molnet där vid himlaranden, som långsamt tyckes närma sig?"

— "Vår Gud är den ende Guden, och inkomet är hans prophet! O herre, det molnet där ser är Sarnum, den brännheta, allt förhärjande vinden, karavanernas fasa! Om vi ej vilja dö, måste vi genast kasta oss af våra kamler och söka skydd bak deras kroppar."

De sågo sig om, när slafven sagt detta, för att få veta, om bedrömerne ännu förföljde dem. Men dessa hade redan, medvetne om den öfverhängande faran, gjort, såsom Sinyeu nyss nätt sin herre, och lägo nu alla i skydd af

de väldiga djurens kroppar.

Våra flyktingar, som nu ej mera hade någonting att frukta af sine förföljare, stannade genast sina kameler, lät dem lägga sig på sida med ryggen mot söder, och kastade sig sedan själfva ned mellan djurens ben.

Sknappt voro de på sine platser, förrän ett nu ett ogenomträngligt mörker uppstod runt omkring dem. Förfärad kastade sig fussuf-elli med ansigtet mot marken och anropade om förbarmande af Gud, den Högste.

Ett dunder, likt åskans dån, ^{Hörnans} ~~uppgjordes~~ i luften rundt omkring honom. Han kände en tyngd ^{falla} ~~falla~~ ned på sin rygg — — den blef allt större — allt större — han kunde ej andas — en förfärlig känsla bemäktigade sig honom — han skulle bli lefvande begraven; — han uthärdade ej längre — allt gick rundt — han kände sig sväfva, falla — och förlorade medvetandet.

 Hur länge låg han så? Det kunde han ej

svara på. Men alltför länge kunde det om möjligt hafva varit, ty under den massa fin sand, som Jussuf Ali låg, skulle han om vilkorligen hafva Qväfts, om han länge varit sanslös.

När han vaknade till medvetande, påminde han sig genast, hvad som passerat, och, i hopp, att svädet redan upphört, emedan ej mer något buller hördes, försökte han krafla fram sig ur sin graf. Efter otroliga bemödanden, ty han låg åtminstone fyra fot under sanden, lyckades det honom slutligen.

Då han kommit ut ur sitt fängelse, var det åter ljusan dag omkring honom. Solen strålade så klar på azurhimmelvet, och Jussuf Ali kände sig först så bländad af dess ljus, att han trodde sig skola blifva blind. Emellertid hade ansträngningarna och andtappet så utmattat honom, att han genast dignade maktlös ned.

Dock förlorade han ej sansen, utan

29.
endast sin fysiska styrka, hvarför han i
varma böner tackade Allah för sin under-
bara räddning.

Da han kände sig nog stark, öppnade han
åter ögonen och reste sig upp. Men hvil-
ken sorglig tafel måtte ej då hans blickar!
I stället för de nyss af lif så fulla djü-
ren och människorna, såg han nu endast
höga sandkullar, som betäckte liken af
desse olycklige.

Han gick till den plats, där han antog,
att Sinyeyn legat, men där var nu blott
en hög sand — en grafkulle. Han gick
till de andra sandkullarna — men intet
nördes. Han var då ensam räddad! Men
snart greps han af förtviflan: Hvad
skulle han göra, ensam, utan mat, u-
tan dryck, utan en kamrat i olyckan,
i denna stora öken, där han hade
alla faror att frukta! Och, skulle än
vilddjuren skona honom, skulle än in-
gen samum åter begrava honom — så
skulle han ändå mästa dö! Och hvilken

död! Jo, en död i de grufvigaste kval — hun-
gersdöden!

Nästau tillintetgjord satte han sig
åter ned och begynte gråta — gråta öf-
ver sitt ~~olycks~~^{när} öde, som räddade honom
ur en fara, för att kasta honom i en an-
nan ännu värre — — — — — Ohen snart
kom han dock på andra tankar. Kanske
att Gud, den Högste, ännu icke beslu-
tit låta honom dö — kanske Han ännu
skulle visa honom Sin barmhärtighet
och hjälpa honom ur hans nöd.

Något fröstad af dessa utsigter, åter-
fick han sitt naturliga mod, och, fast
besluten, att våga sitt yttersta för sitt lifes
räddning, öfverlämnade han sig för öfrigt
i Guds hand.

Han borttorkade sina tårar och steg upp.
I glad förtrostan på Allah's ~~hans~~ ^{hans} nåd be-
gynte han sträffa mot söder, ty, ehuru
så många olyckor träffat honom, hade han
dock ej ännu, när ^{han} återfått sitt mod, för-
lorat sin lust för resor.

Lyckligtvis kände han sig hvarken hungrig eller törstig. ~~Det~~ var ej mera så hett, och Jussuf-Alli vandrade på ändå till solnedgången. Men då kände han sig emellertid så matt, att han lade sig ner till hvila- och insomnade djupt efter denna dags utstånna mödos.

Under sin sömn hade Jussuf-Alli en dröm, som jag ej vill förbigå.

Han låg på ett stort berg och sof. Plötsligt uppväcktes han af ett rop. Han fos upp och såg framför sig på en 1000 fots afstånd en ung, skön kvinna, som vinkade åt honom och ropade honom vid namn. Han kände sig genast betagen af den sköna varelsens skönhet sin vänt, smidig som en antilops, sina gaddellogor, sina korallläppar och perlehvita tänder — med sitt ansigte förförigt skönare än fullmånen, då han om natten omgifves af becksvarta moln, — liknade hon mera en paradisisk houri, än en dödlig. Han närmade sig genast henne vid hennes vinkar och

uppmaningar — hon kom honom allt närmare
 — redan utsträckte han armarna för
 att fatta i henne — då plötsligt ~~och~~ af
 grund öppnade ~~dem~~ mellan dem, skilde dem
 åt — — — Han tog ansats, gjorde ett hopp
 — men föll ner mellan klyftorna. Hon
 gaf till ett skri — han såg henne ej mer —
 då han åter blickade upp, stod på den
 skönas plats en gammal, vederstygglig kä-
 ring, som hånleende betraktade honom.
 Han tillslöt ögonen af vämjelse — och
 vaknade.

— — — — —
 Då Jussuf-Ali vaknade, kunde han ej
 ej genast frigöra sig från verkningarna
 af den så skönt började, men så farsans-
 fullt slutade drömmen — ännu stod för
 hans inbillning den sköna kvinnan där
 och vinkade honom — ännu såg han i
 tankarna den vtäcka helans hängrin.

Men dessa hägringar bortjagades snart
 af en annan, verklig känsla, långt fa-
 sansfullare, än drömbilden — nämligen för-

sten.

Jussuf-Alli hade ingenting druckit på ett helt dygn. Detta hade kanske kunnat gå för sig t. ex. här uppe i Norden om vintern, då kölden är tillräckligt svalkande. Men nu må man ^{blott} tänka sig, att han var i Arabien, där nästan aldrig någon snö faller, att han var i en öken, där solen, ~~helt~~ följt af den öppna platsen, är så brännande, att man koka ägg i sanden, och att han träffats af Samuwinden, som kommit honom att „dricka“ en icke så obetydlig quantitet sand, för att till fullo inse, att det varit omöjligt för honom, att ej antastas af torsten, hvilket är så behaglig, då man har en frisk dryck att tillgå, men så gräslig, då strupen bränner ^{och} hela kroppen är utmattad utan att man får ett enda droppe — det må då vara af hvad som helst — att svalka sig med.

Jussuf-Alli var således i ett förtvifladt läge. Men han stod fast vid sitt beslut, som

han gjort lagen förut, nämligen att icke låta sig fördröjas af något hinder på sin resa.

Ehuru nästan utan krafter, steg han dock upp och begynte gå.

Tre timmar hårdade han ut.

Men då kände han, att hans krafter voro borta — att han skulle dö.

Samlande sin sista styrka, gjorde han ett förtvifladt språng — men föll framstupa på ned, under det blodet sprutade ur hans mun.

Med Allah's namn på sina läppar och sin sista tanke ägnad åt sin far och den sköna företeelsen i drömmen sjönk han i dödsangelns armar

En karavan på väg till Basra passerade de några timmar därefter ^{kyrkan} ~~bredd~~ Jusuf-elli. Anföraren, som var en godhjärtad människa, lät genast upptaga den unge mannens liflösa kropp och tillkalla läkaren, som lyckligtvis medföljde karavan

vanen.

— "Se här en ung mans kropp, som är nyss upptagit från sanden," sade han till läkaren. — "Se, hur blodet runnit ut från munnen. När han redan är död, eller tros du, att han ännu kan vederlösas?"

Läkaren betraktade noga fussuf Ali.

— "Helt, o Ben-Naftal, att denna unga man ännu lever, men att lifsgnistan är så svag, att den hvilket ögonblick som helst kan släckas. Ett blodkärl har till följd af öfveranstängning sprungit sönder, och föga hopp är om hans återställande," sade han, runkande på sitt grå hufvud.

— "Jag skall rikligen belöna dig, o vise Chuluk-el-Doulah, om du gör denne unga man frisk, af hvilket jag redan så mycket håller, som vore han min son."

— "Jag skall göra mitt bästa!" svarade Chuluk-El-Doulah och framtog en liten kristnufflaska, hvares innehåll han hällde mellan fussuf Ali's läppar.

Jag vill ej skildra resan till Bassa. Jussuf-ali var i ett oupphörligt febertillstånd, hvarje minut sväfvande mellan lif och död.

Da man anlände till Bassa, inlogerades han hos den ädelmodige Köpmannen, Ben-Naftal, och omvårdades där på bästa sätt af läkaren Muluk-el-Doulah, som, intresserad af denna patients sjukdom, ej ville lemna honom, utan genast antog köpmannens tillbud, att bo hos honom, tills Jussuf-ali blefve frisk.

Efter en lång, slutligen hopplös väntan, inträdde läkaren en dag i Ben-Naftals rum och sade:

— "O, gode Ben-Naftal, ditt ädelmod är belönadt. I natt har inträffat en kris, som gör, att min patient inom en vecka är på benen!"

— "Hvad säger du, vise Muluk-el-Doulah! Skulle det vara möjligt! Om det sker, som du säger, väntar dig en

riktig belöning."

De följande dagarna var den goda köpmannen mycket orolig. Han ville visst ej tvifla på den gamla och bepröfvade läkarens ord, men han kunde dock ej värja sig för en viss oro.

På samma gång, som solen gick upp, steg Beu-
Naftal in i det rum, där fussuf-elli låg.

Chuluk-el-Soolah satt vid den sjukas säng
och höll hans hand i sin. Han gjorde ett tecken
åt köpmannen att vara tyst. De mest hett
sakta fram till bädden och ^{såg} på det bleka ansig-
tet.

Då skedde något förunderligt.

Den sjukas ansigte återfick med ens sin
färg, hans ögon öppnades och han hoppe-
de ur sängen på golvet. Skakande på sig,
som en våt hund, utropade han:

— "Hvilka ären I, muselmän, och var
befinner jag mig?"

— "Unge man," svarade då Chuluk-el-So-
lah, — "du bör tacka Allah för att han
frälst ur din svåra sjukdom."

— "Ja, ja," sade Jussuf-Äli fankfullt, —
 "— min svära sjukdom — ja — ack, lever jag
 då? Men kvar är jag? Ack, jag minnes
 ingenting — — mitt hufvud svindlar — —",
 och han fattade med båda händerna om sitt
 hufvud.

Ben-Naftal tog honom i sina armar, jän-
 det han ej skulle falla. Muluk-el-Doulah
 framtog en liten dos af silver; han öpp-
 nade locket och lade dosan, som var fylld
 af något slags pulver, under Jussuf-Älis
 näsa och lät denne inandas något af pulvret.

— "Gif nu akt på, huru hans minne åter-
 kommer!" sade han åt Ben-Naftal.

En stund därefter uppslog Jussuf-Äli ä-
 ter ögonen och såg sig omkring med förvandra-
 de blickar.

— "Hvar är jag?" frågade han.

Muluk-el-Doulah var åter den, som svarade.
 Han sade:

— "Du är hos en ädelmodig man, köp-
 mannen Ben-Naftal i Basra. Du har honom,
 näst Gud och hans ritkorade prophet,

att tacka för ditt lifs räddning. Han fann dig midt i en stor öken nästan liflös och upptog dig samt förde dig hit, där han lät dit vårda dig i två månaders tid."

Jussuf-Alli påminde sig genest sin löd och, kastande sig på knä framför Ben-Nafthal, kysste han dennes Föfölor och utgöf sig i de ämplaste Tacksägelsor.

Men den fromme köpmannen sade:

— "Vår Gud är den ende Guden, och charmet är Hans prophet! ditt öde, o unge man, var förut upptecknat på Ödets Tafel, och om Gud behagat välja mig till sitt verktyg för att rädda dig, är det endast Honom du har att tacka. Järnäst; böra dina Tacksägelsor gälla denne man, du ser här. Han är den gamle och vise Läkaren Muluk-el-Doulah, och det är han, som botat dig från din sjukdom!"

Jussuf-Alli öfverhopade nu äfven den vördnadsvärde gamle med sina loford och ~~fall~~ kastade sig därpå på golvet, böjde ansigtet mot marken och bad en tyst bön till Allah.

Därpå uppreste han sig och sademed af rörelse darrande röst:

— "O muselmän! Jag kan ej med ord uttrycka den Tacksamhet mot Allah, hans prophet Mahomet och Er båda, som jag känner inom mig. Min skuld till Er alla är så ^{jag} stor, att, hade jag ännu talarens flödande Tungor att beprisa Eder gärning — skaldens mäktiga inspiration att bespinga Edert lof — ja, hade jag ännu all den makt i min hand, som Salomos signering gifver åt dess ägare, — aldrig kunde återgälda den godhet och det ädelmod jag hafven vistat för mig, en fattig främling. Allt, hvad jag kan gifva Eder, är mitt lif. Tager det, gören mig till Eder slaf, och jag skall alltid tjena Er mera troget, än den trognaste hund — alltid beprisa min lycka, att hafva påträffat en sådan husbonde."

De båda muselmännen hade tysta åhört Jussuf-Ali's ordsvall. Vid slutet af hans ord, hade tårarna trängt dem i ögonen, Ben-Naftal kunde ej mera återhålla sin rörelse, utan utropade, i det han om-

famnade Jussuf-Mi:

—„Unge man! Ehuru jag ej hört dig tala, förrän nu, har jag dock älskat dig som en son och gör det ~~all~~ ännu i ännu högre grad, då jag blifvit förvissad om, att du är den goda och högsinta själa, jag städse trott dig vara. Du talade om att blifva min slaf, men detta skall jag aldrig gå in på! Har jag räddat ditt lif, för att göra dig till min slaf! Hvad skulle människorna säga därom! Jo, att jag vore en usel skrymtare, som endast till min egen fördel upptagit din döende kropp ur öknen och gifvit den en fristad i mitt hus, till jag skulle göra det till ett fängelse. O nej, unge man, tro aldrig om mig något sådant! Var öfvertygad, att, om du endast helt litet besvarar min vänskap för dig, skall jag känna mig till fullo tillfredsställd. Och jag hoppas, att Muluk-doulah är af samma tanke.“

—„Ja,“ svarade denne, —„ja, gode Ben-Naftal och du, unge man. Aldrig skulle

jag fordra af dig en ^{å min sida} lögrym belöning för den lilla tjänst, jag gjort dig."

— "Stanna således kvar hos mig," återtog köpmannen, vänd till Jussuf-Abi, — "och blif min son, om du redan förlorat din far."

Öfverväldigad af tacksamhet, fick ej Jussuf-Abi fram ett ord. Han blott grät och omfamnade de båda männen.

Slutligen kosttorkade Ben-Naftal sina tårar och sade:

— "Lätom oss ej gråta nu mera. När det gjorda vara gjort! Vi skola nu blott tänka på framtiden. Säg oss nu ditt namn, unge man!"

— "Jussuf-Abi."

— "Hvad! Jussuf-Abi! Sake måtte du väl vara den Jussuf-Abi, som är son till den berömda läkaren i Bagdad?"

— "Just han, o Ben-Naftal."

— "Vä, Jussuf-Abi, är det endast en gammal skuld, jag betalat till din far, då jag räddat hans gode sons lif. — Men lätom oss ej mera tala om den saken. Vi måtti-

den skall jag berättas er denna händelse ur mitt lif. Gån nu, tagen er ett bad, och sedan skola vi äta."

Därpå klappade Ben-Naftal med händerna, och strax inkommo flere slafvar, som på köpmannens befallning togo vård om Jusuf-Ali och förde honom i ett stort rum med en rymlig marmorbassiu i mitten. Här afklädde de honom, lät honom gå i badet, förskade sedan hans kropp med det finaste linne, ingrebo den med väl-luktande balsam och påklädde honom sedan en fullständig dräkt af sammet och äkta brokad öfversälad med de dyrbaraste perlor och ädelstenar. En turban af grönt siden med en stor nål af guld, hvars fäste utgjordes af en blittrande diamant sattes på hans hufvud, och där stod han nu, heit ståtlig i sin fina klädesl, med det vackra ansigtet, omgifvet af det mörka håret, som ej fullständigt kunde döljas under turbanens siden - med kelsans friska rosor på kinderna, och facksamhetens glö

i de sköna ögonen! Hvilken ståtlig ungdom,
vård en prinsessa!

Af slafvarna fördes Jussuf-Alli från
badrummet till ett annat vackert rum,
med ett stort bord på golvet, dignande
under de dyrbaraste guld- och silverfat,
belastade af de ypperligaste rätter och
de sällsyntaste frukter.

Här väntade honom Ben-Naftal och
luk-el-Doulah, som äfven voro klädda på
annat sätt i de dyrbaraste dräkter.

— "Låtom oss nu sätta oss till bords,
mina värmer," uppmanade köpmannen.

De gjorde så.

Måltiden var superb. De läckraste ste-
kar och kött-rätter, de ädlaste viner bjödos
omkring. Till slut hemtades det bästa smokkes-
kaffe och pipor med tobak. Han tvädde hän-
derna i vatten, som bars omkring i silver-
fat, torkade dem och satte sig sedan att röka.

— "Nu skall jag för er berätta, hvad jag
lofvat," sade Ben-Naftal och började därpå
på följande sätt:

"Jag är, som du veten, köpman här i Basra, och, såsom du, Muluk-el-Doulah, känner till, men du, Fusruf-Ali; förhållsvis blott gissat, omtänligt rik. Jag har ej räknat det guld, silver och de ädla stener, jag äger, ty därtill skulle åtgå minst hundra år. Men hvad som är förunderligt, är att jag med ens blef ägare till all denna rikedom. Förut var jag fattig — var jag slaf. Och huru jag blef rik, skall jag just nu omtala för er, ty det står i samband med din far, Fusruf-Ali."

Denne blickade förvånad upp, men Ben Naptal fortsfor:

"Det är som jag säger. Det skall du i det följande få se. Jag var, som sagt, slaf, och min husbonde var mycket grym mot sina underkafvande. Han var köpman här i Basra, liksom jag nu är, och gjorde karavanresor till Indien. På en sådan resa hade vi just hunnit till en stor skog i Hindostan, då det plötsligt blef natt. Vi slog upp våra tält och lade oss till hvila. Men jag fick ej en blund i

mina ögon, ty ~~för~~ mitt ^{minne} ~~stod~~ stod så klart
 den brättvisa min husbonde gjort mig sed
 näst denna dag, då han nästan slagit
 sig frött på min rygg för någon liten för-
 seelse, som jag ej kan påminna mig nu.
 En upprovorisk Tanke vaknade då i min
 själ. Det var beslutet att för framtiden
 säkergöra mig för min husbondes grym-
 het. Det vill säga: jag ville fly. Jag kan
 ej nu riktigt fatta, huru jag kom på den
 tanken — dock, den har gjort mitt lufs
 lycka.

Jag steg således upp, klädde mig och smög
 mig ut. Natten var mörk i skogen. Ingen
 ljusstråle, vare sig af månen eller stjär-
 norra inträngde genom Frödens tätta löf-
 värk. Men jag gaf ej akt härpå — hufvud-
 saken var att slippe bort. Jag började springa
 inåt skogen, ihopp, om att denna skulle
 taga slut och jag påträffa någon meniskig
 boning. Jag sprang framåt, tror jag, uti
 alla himmar. Men plötsligt stötte jag mot
 en skyhögh bärgvägg, som reste sig framför

47.

mig. Hvad var nu att göra? Att vända om ville jag aldrig, att klättra uppför det branta berget var väl omöjligt. Dock — jag var ung och stark — och jag vågade försöket.

Flere gånger nedföll jag i mina benmärkanden att stiga uppför, men slutligen lyckades det mig. Jag var emellertid så utmattad, att jag efter några minuters uppatätigande lade mig ner på marken för att njuta någon hvila. Snart insomnade jag.

När jag öppnade ögonen — o fasa! så låg jag dem genast åter. Snart tog jag dock mod till mig, steg upp och slog upp ögonen för andra gången. Förfärad såg jag mig omkring. Allt var i lågor. Under mina fötter var ett svart stengolf, öfver mitt hufvud ett svart stentak, och sidor bestodo af eld. Jag visste ej var jag var. Jag trodde att jag drömdo. Men lågorna närmare sig allt mer — jag skulle blifva ~~stekt~~, uppbränd. I min förtvif-

han skrek jag högt och anropade alla,
ty hettan omkring mig ~~hade~~ ~~bränd~~ ~~mit~~ ~~och~~
kolnade mina kläder.

Då, o under öfver alla under! rusade
de plötsligt genom lagorna fram till
mig en fruktansvärd krokodil, som
genast grep mig med sina käftar, där-
på rusade han lika snabbt ut med mig
i sin mun genom alla lågor. Märkvär-
digt nog brändes jag ej alls af dem.

Krokodilen sprang och sprang så fort,
att jag förlorade sansningen, jag väcktes
af en häftig stöt, öppnade ögonen och
såg framför mig en man. Han tilltalade
de mig till min förvåning sålunda:

— Vet, o Ben-Naftal, att jag är
Frollkarlen Seyfed-Jesra — "

— "Min far!" afbröt Jussufelli.

— "Just han, chen hör nu på:

"din far ~~sa~~ sade, som jag redan nämde:

— Jag är Frollkarlen Seyfed-Jesra, jag
har i en krokodils stegnad räddat dig ur eld-
grottan, där du otvifvelaktigt brunnit till

aska. Stig nu upp och se dig omkring!

Jag tackade på det varmaste min räddare, den store trollkarlen, och steg sedan upp från min liggande ställning.

Jag fann mig till min förvåning vara i en båt, — och hvilken båt! ja, en sådan, som sväfvade i luften. Vi seglade nära molnen: allt syntes så smått under oss, vi foro öfver ett haf, på hvilket flera stora skepp seglade. De såg ut som skidan af en böna — människorna kunde man ej alls urskilja.

Förundrad frågade jag:

— # Hvar för du mig, Seyfed-Ylesoa?

— Till rikedomens källa! svarade han.

Jag blef ännu mer häpen. Den källan hade jag aldrig hört talas om!

I två dagar seglade vi på detta sätt genom luften.

Den tredje dagen på morgonen uttalade trollkarlen några ord — och genast råkade sig skeppet:

~~Ante~~ Med svindlande fart foro vi nedåt och stötte så emot ett berg så hårt, att vår båt slogs i spillror. Dock erhöles vi ingen skada.

Bärget var högt. Nedanför låg en grönskande dal.

— Dit mer i dalen skola vi, sade lottkarlen.

Vi började vår färd. Han gick förut, banande sig väg i den båta snårskogen, vi ~~gingo~~ ^{passerade}. Jag följde tätt efter.

Efter två timmar uppenade vi dalens botten. Det var af hvit marmor, och träden därpå voro af smaragder. En hel mängd ormar krälade omkring, men ingen rusade på oss.

— Tlocka af dessa ormar, så många du förmår bära! sade Seyfed Gerra.

Jag lydde motvilligt. Ty min tanke var, att de skulle sära mig.

Jag nappade i en, då den kröp förbi mig. Den var oundes kall och hård.

Den låg orörlig i min hand. Jag betraktade den närmare och såg att den var af —
 sten! Ögonen bildades af ett par rubiner,
 och kroppen samt Evansen voro af smaragd
~~sten~~, medan hufvudet bestod af en Topas.
 Förtjust stoppade jag den dyrbara Ormen
 i min ficka och plockade sedan så män-
 ga jag kunde. Så snart jag Tog i dem, blef
 de de liflösa.

Da jag hade samlat en hundra stycken,
 sade Peyfed-Yesra:

—Sera, nu är det nog för i dag, du
 är redan så rik, att ingen indisk
 konung står uppemot dig. Nu skola vi
 återvända upp, annars äro vi förlorade.

Vägen föreföll mig nu helt kort. I=
 nom några minuter vore vi åter på
 bergets topp, och med saknad blies-
 hade jag tillbaka till dalen. Men
 då gaf jag till ett utrop af ~~förtvif-~~
 förfäran, ty i dalen syntes med
 det samma ett gräsligt vidunder,
 som hotfullt höjde sin hand mot

oss.

— Var ej rädd! lugnade Trollkarlen mig.
— Gör nu, som jag!

— Ja visst, svarade jag.

Men huru ägnade jag mig ej ~~trist~~ löfte, då han kastade sig från det höga bärget i hafvet, som svallade vid dess fot på andra sidan!

Snom ett ögonblick försvann han i vågorna. I detta ögonblick ~~för~~ hörde jag ett fläsande bakom mig! det var det förfärliga vidundret, som höjde sig ur dalen genom luften.

Utän tvckan följde jag då genast Peyfed-Yesra's exempel och kastade mig i de skummande böljorna.

dessa slöt sig öfver mitt hufvud. Jag trodde min sista stund vara kommen. Jag arbetade mig emellertid åter till ytan och såg på några fots afstånd framför mig Trollkarlen, som kämpade med vågorna.

— Simma hit! ropade han.

Jag ansträngde mig och uppnådde honom.
 — Tag mig på din rygg och säg: flyg
 i Allahs namn! befälte han.

Jag motsade honom ej.

Tagande honom på min rygg, hvil-
 ket skedde så, att jag dök under honom,
 ropade jag:

— Flyg i Allahs namn!

Genast höjde vi oss i luften.

— Se efter, om ormarna äro kvar!
 sade Seyyed-Yesra.

— Hvilka ormar?

— Dem, som du plockade.

— Ah!

Jag kände efter, Alla voro kvar.

Vi flögo framåt med förfärande
 fart. Ehuru han var på min rygg, kän-
 de jag ej någon trygghet.

— Säg nu. Sänk dig i Allahs namn!
 uppmanade han mig.

Jag gjorde så. Vi sänkte oss ner
 — och stodo plötsligt på en grön slätt. Jag
 såg mig omkring. Vi voro utan för

Bagdads portar!

— Följ mig! sade Frollkarleus.
Vi gick in i staden. Vi kommo till ett stort hus.

— Detta är mitt hem, sade Seyfed-Yesra.

Han förde mig in. Jag förplägades väl och fördes sedan till ett sofrum.

Följande dag utbytte han mina örmar mot en så oräknelig mängd guld och ädla stenar, att jag aldrig förr vetat, att på jorden skulle finnas så mycket.

Därpå sade han:

— Gå! Du är fri. Allt detta guld och dessa ädelstenar tillhöra dig. Blif Köpman! Res till Basra och bosätt dig där. Jag är läkare här i Bagdad, men du behöfver aldrig helse på mig.

~~Jag~~ Jag for till Basra och lefver nu här som Köpman. Ehuru jag är rik och obekymrad kunde lefva till och med förnämre än den mäktigaste furste, har jag dock

ej sinne att sitta här och njeta med benen i kors, utan jag gör alltid då och då en karavanfärd till Bagdad, Damaskus eller någon annan stad, där jag brukar afyttra mina juveler och skaffa mig andra saker i Tullén. ~~På en dygltid till Bagdad~~ då jag sålunda en dag var i Bagdad, såg jag på gatan din far, o Jussuf- Ali, tillsammans med ett ungt, vackert fruntimmer. Jag stannade och frågade af en förbigående, om han visste, hvem mannen, som talade med damen, var.

— Jag gissar att det är en främling, svarade han, — då du ej känner Seyfed- lfarra, den berömda läkaren, och hans slafvinnor, den vackra Segur.

På detta sätt fick jag veta att din far var gift. Senare erhöi jag kunskap om, att slafvinnan Segur fött en son, Jussuf- Ali.

Och nu är min historia slut."

Ben- Naftals åhörare hade med spännet intresse ~~följt~~ följt tråden af hans underbara berättelse. När den var slut, tackade de honom för hans besvär. Jussuf- Ali förvä

vänades i hög grad, då han fått höra, att hans faders ^{värkligen} var en så stor Brockkarl, Ty han hade ej mycket trött på detta rykte, emedan skyfede yferra aldrig visat något prof ~~hän~~ på denna sin Konst.

Jussuf-ali erbjöd sig nu, att berätta sin historia, och förslaget ^{antogs} med nöje.

Dagen förflöt sålunda i angenämt samtal, och då quällen kom, steg Jussuf-ali upp för att taga afsked.

— "Hvad nu?" frågade Ben-Naftal förvånad.

— "Jag tänker gå att söka mig ett natt-herberge," svarade Jussuf-ali.

— "Nattherberge! O min son, huru har du ej mistrott min vänskap! Tänker du, att jag nu skulle låta dig gå bortnu, då jag just fått glädjen se dig frisk? O nej, du skall stanna hos mig, bo hos mig! Jag har ju erhållit hela min lycka af din fader! Låt mig nu på något sätt betala min skuld! O, Jussuf-ali, blif kvar hos mig!"

Jussuf-Ali vägrade icke. Han antog tillbudet och stannade hos sin välgörare.

På detta sätt förflöto dagarna. Den ena lustbarketen afläste den andra, och Jussuf-Ali tänkte hvarken på att återvända hem eller fortsätta sin resa. Men en dag kände han plötsligt reslusten åter vakna hos sig, i form af stycka. Genast bestöt han fara sjöledes till Indien, såsom han före sin afresa hemifrån hade utpejjort, och upprepade beslutet för Ben-Naftal.

Den gode köpmannen ville endast med saknad skiljas från sin vän, men han gaf ändå beredvilligt sitt samtycke till denna begäran och utrustade på egen bekostnad ett stort skepp, försedde det med all behöfva handelsvaror, som skulle säljas i Indien och på omkringliggande öar, samt underrättade Jussuf-Ali om, att skeppet inom en vecka skulle vara segelfärdigt.

Jussuf-Ali jublade, när han nu äntligen skulle stäppa ut till sjös. Han hade aldrig förr varit ute på havet och visste

därför ej, med hvilka faror det var förenadt
att plöja dess vågor.

Dagen före sin afresa vandrade Jussuf Ali omkring på Basra's gator. Han hade varit och bese sitt fartyg och tog sig nu en promenad för det vackra vädrets skull, förinnan han återvände hem till Isen-Naftal.

Han spatserade länge och roade sig med att se på allt märkvärdigt i den vackra staden, tillslut han slutligen inte visste, hvar han var hemma. Vållrådig, om, hvilken väg han skulle taga för att komma till köpmannens boning, som låg i norr, ärnade han se på solen. Men, med den hastighet, som i dessa Trakter är egen, blef det plötsligt i samma stund natt. Solen hade försvunnit.

Hvad skulle nu den olycklige Jussuf Ali taga sig till, obekant, som han var, både med ~~sin~~ innevärdarena och stället? Han ville ej störa någon och söka skydd hos honom för natten, då han ju hade

en tillflyktsort. Han fann det därför bäst att vandra på — kanske Allah skulle hjälpa honom rätt!

Han gick vidare, en Frång gata framåt. De flesta hus voro mörka, ty människorna därinne hade gått till hvila; endast här och där syntes något, ur hoars fönster lyste ljus.

Jussuf-elli passerade just ett sådant hus, hoars inre var upplyst, då han tyckte sig höra några högljudda röster samtala innanför.

Nyfiken stannade han. Ett fönster låg nära marken, och Jussuf-elli gömde sig i skuggan bredvid detsamma, — dock så, att han kunde se in.

Men genast vid första ögonkastet uppgade han förfärad tillbaka.

Hvad såg han då?

Se här:

Rummet, sparsamt upplyst af en lampa, var farfligt möbleradt. Mera i detta afseende såg Jussuf-elli ej strax, men det hemn

Ska i synen, var detta:

Midtpå golvet lågo två kvinnor, en äldre och en yngre — denna senare med ryggen mot fönstret —, på knä framför en man med vilot utseende, som stod framför dem med upplyftad sabel och ett hävleende kring munnen.

— „Kagul!“ sade den äldre kvinnans vidande sina händer, — „Kagul, haf förbarmande med min dotter, mitt enda barn! Döda henne ej! Tag hellre tusen gånger lifvet af mig, men låt henne vara. O Kagul, jag besvär dig, säg oss, hvarför du vill mörda ~~säg~~ en fattig erka och hennes dotter?“

— „Hvem har sagt, att jag vill mörda din dotter, gamla Frollpacker? Det är dig, som jag vill åt, du, din hetas, men din dotter — henne vill jag äga, hon skall blifva min slafvinnu!“

— „Allah! Allah!“ utropade nu den unga kvinnan, sträckande upp armarna.
— „Hans slafvinnu! Kagul's, rofna

rens, hustru! Aldrig, din usling!"
 — "Du måste!" skrek röfvaren.
 — "Nej, aldrig! Döda mig hellre!"
 — "Hå, hå! Trost du jag frågar ef-
 ter, hvad du vill. Jag vill, att du
 skall gifte dig med mig och jag skall
 sätta mitt beslut i värdet, dig oak-
 tadt, sköna Subima!"

Kagul höjde sitt svärd, för att slå
 till den arme gumman.

— "Allah il Allah! Nåd, nåd! Sko-
 na oss, skona oss! Förbarmande! Hjälp,
 hjälp! — — All — —" ropade gumman,
 men mera hann hon ej säga, ty i det =
 samma slag rövaren till med svärdet
 så hårdt, att hon nedföll till golf =
 vet, medan det sprutade blod från
 hufvudet.

Da den unge flickan såg sin mor på
 detta sätt behandlas, kunde hon ej stå
 ut längre. Med ett skri spönk hon af =
 svimnad ner.

— "Just så!" skrattade Kagul och

Fog med ena armen Sulima om lifvet, i af-
sigt, att bära bort henne.

Under tiden hade Jussuf-elli, som
snart hemtat sig ur sin första häpnad och af-
sky, med vrede åsett rövarens beteende.
Och då denne slog till den stackars modern,
kunde han ej längre förbli blott och bar
åskådare.

Hastigt drog han sabeln ur slidan
och var med ett hopp igenom fönstret in-
ne i rummet. Han rusade mot rövaren
med lyftadt svärd.

Men denne hörde bullret, som Jussuf-
Ali gjorde, då han hoppade in. Han släp-
pte genast Sulima till golvet och invän-
trade med lugn sin motståndare.

Jussuf-Ali fann, att han var i ett fare-
ligt läge. Men som han ej var feg, så sprang
han på Hagul och slog till med sabeln,
venne förstod emellertid att parera stöten,
och en vild strid begynte.

Rövaren var Jussuf-Ali både i kroppskraft
och skicklighet; i värjans hanterande lika

mycket ~~fussuf-elli~~ öfverlägsen, som koken^{63.}
är dufvan. Men Fussuf-elli kämpade
med iver, under det Bagul endast var för
argad. Dessutom hörde han en gif röst kvicka
bakom sig:

—, Hvem manne denne tappe man vara?

Eggad af dessa ord, gjorde han ett djärft
utfall mot röfvaren. Sabeln trängde in i bröstet
på Bagul och han föll genast död
till marken. Men Fussuf-elli hade tilli-
ka erhållit ett styng i armen, som gjorde
att han svimmade.

När han åter kom till medvetande, såg
han en ring kvinna ligga på knä vid sidan
af honom, hållande på att förbinda hans
sår.

Men hans blick blef stirrande — han
kunde ej Fro sina ögon. Denna sköna
dam var ju den samma, som han sett i dröm-
men då i öken! O himmel, kunde det
vara hon?

—, Sköna dam, hvem är ni?" stam-
made han.

Sulima, som ej märkt, att Jussuf-Abi vaknat ur sin svimning, vände sitt förgråt-
na ansigte emot honom och frågade:

— „Herre, Önskar ni något?“

— „Ja — nej,“ svarade Jussuf-Abi all-
deles förbländad och förvissad, om att det var
hon, han sökte, — „det vill säga, tillåt
mig fråga, hvem ni är, älskvärda dam!“

— „Gärna,“ svarade hon, — „jag är dotter
till enkam Bersale. Mitt namn är Sulima.“

— „Sulima! Hvad det klingar vackert!
Jag heter Jussuf-Abi.“

— „O Jussuf-Abi, ni har räddat mitt lif
och min heder! Jag är i evig förbindelse med
er.“

— „Tala ej om det! För er, älskvärda
Sulima, skulle jag gå i döden!“

Hon rodnade.

Han steg upp och kysste hennes klädnings-
fäll.

— „O älskade Sulima! Jag har länge
burit er bild i mitt hjärta, utan att hafva
sett er annat, än i en dröm.“

— "I en dröm?"

— "Ja — och häraf ser ni, att Allah utkor
nat oss för ~~för~~ hvarandra. Sulima, säg, vill
ni blifva min hustru?"

Hon svarade:

— "Underbart! Så drömde äfven jag!"

— "Fluru! Hvad drömde ni?"

— "Jo — att ni, liksom nu, bad mig
blifva er hustru."

— "Där serni, älskade Sulima!" utro-
gade Jussuf-elli entusiastiskt. — "Där
har ni bevis på, att det var sant, hvad
jag sade. Säg, Sulima, älskar ni mig?"

Hon kastade sig gråtande i hans armar

— "O Jussuf-elli, jag har äfven älskat
er, ända sedan jag sett er i drömmen."

— "Hvad, hvad ser jag!" utropade
plötsligt en röst bredvid dem.

De vände sig om och varseblefvo eufkan
Bersale, som vaknat till lifs.

— "O moder!" svarade Sulima och sprang
till henne. — "O moder, var ej rädd! Detta
är den man, jag talat om med dig. Detta

är min — vår räddare! Som du vet, älskar jag honom, och han gör detsamma med mig. O moder, vår lycka vore fullständig, om endast du vore frisk."

Sulima kastade sig om ^{modrens} ~~hals~~ hals.

Jussuf- Ali framträdde och sade:

— "Goda kvinna, jag är er dotters utkorade, och hon är min. Låt henne bliwa min hustru!"

— "Jag — samtycker — till — din — begäran, — min — son — —" svarade enkan med elockuande röst. — "Blifven — lyckliga, — mina — barn — — Ah! — Sul — i — ma, — jag — dö — Al — lah — il — Al — lah!"

Enkans hufvud föll tungt ner.

Sulima föyekte en kyss på de bleka läpparna och vinkade åt Jussuf- Ali att göra likaså. Han ~~framträdde~~ närmede sig, föll på knä och kysste enkans panna.

Den döende modern ~~så~~ såg ett himmelskt — lycksaligt leende. Därpå brusto hennes ögon —. Allt var slut.

67

Jag vill nu hoppa öfver en Tidrymd af några dagar och endast nämna det viktigaste, som därunder inträffade.

Jussuf-Ali hade genast andra morgonen berättat för Ben-Naftal, hvad som skett, och tillika yppat sitt beslut, att gifta sig med Sulima. Köpmannen hade lyckönskat honom öfver att hafva påträffat en så skön och god hustru åt sig.

Därefter hade man gått till Kadi* och underrättat honom om förhållandet. Han hade genast skyndat till enkans bering, där Kagul's, röfvarens, lik var. Och då han, tillsammans med flere andra, aktningvärda personer, igenkänd uti Kagul en mycket berömd och allmänt fruktad mördare och tjuf, vid namn † Dou-d, så beprisade han Jussuf-Ali, som räddat brotten undan detta odjur.

Sedan hade man begravt den fattiga enkan, Dou-d's sista offer, enkelt

* Domaren.

† Dou-d betyder: två horn.

men värdigt.

Strax efter begrafningen hade Kadi sammanvägt Jussuf-Ali och Sulima. Flere vittnen underskrefvo kontraktet.

Man tillställdes hos Ben-Naftal ett gentilt gästabud, dit, bland en hel mängd andra, äfven stadens fattiga blifvit inbiterade.

Festen näckte i trene dagar, och innevärnarene i Basra hade aldrig förr bevitnat något så fint och gentilt.

Jussuf-Ali's resa hade naturligtvis blifvit uppskjuten, och man tänker väl, att han ej mera skulle brytt sig om sådant.

Men - Frärlom.

Två månader efter giftermålet inträdde Jussuf-Ali en morgon till sin unga maka och sade henne, att han nu tänkte fara bort.

— "Fara bort!" utropade Sulima. —
 "O, Jussuf-Ali; hvad tänker du på? —
 Sa bort nu, när vi just blifvit gifta!"

— "Fro för ingen del, min älskade Sulima, att jag på något sätt blifvit ledsen vid dig. Jag förstår nog, att du förvånas dig öfver min ostadighet, men vet, min kära Sulima, att jag ända sedan liten haft hög för resor."

Därpå berättade han henne om sina förra ~~förra~~ äfventyr. Sulima lugnade sig så småningom, men besvot honom att ändå åtminstone taga henne med sig.

— "Så stort nöje jag än skulle hafva af ditt sällskap, min älskade Sulima," sade Fussauf-Ali och kysste sin hustru, — "måste jag ändå afstå ifrån det. Ty att utsätta ditt lif på spel genom en sjöresa — det skulle jag aldrig vilja, aldrig kunna. O min älskade, du har det ju så bra här hemma i ~~Bassra~~ hos den gode Ben-Naftal. Stanna således här, jag kommer kanske snart tillbaka."

Fussauf-Ali lyckades på detta sätt öfver-

Tala sin unga hustru att gå in på hons önskan och med glädt mod skildes han ifrån henne.

Ben-Naftal hade ingenting att invända. Han lofvade att efter all sin förmåga vårda om Sulima, tills Jussuf-Ali skulle återvända.

Två dagar därefter tog denne ett hjärthigt afsked af sin älskade hustru och den gode köpmannen, samt steg ombord på det skepp, som Ben-Naftal redan låtit utrusta och som skulle gå till Indien.

Skeppet spände ut sina segeldukar och slade för förlig vind här öfver Persiska viken — — — så länge det var i sigte, stodo två personer på hamnen i Basra och sågo efter det, som bortförde allt det käraste, de ägde. De voro Sulima och Ben-Naftal.

Färden genom Persiska viken gick snabbt och lyckligt. Fartyget passerade Ormus-

sundet och löpte ut i Indiska oceanen. Efter två dagars segling hade man omkring sig endast himmel och vatten.

Men vinden, som hittills varit nordvästlig och således gynnande för kursen, slog nu helt hastigt om till syd-sydost, så att man måste kryssa sig fram.

Efter par veckors kryssning varskoddes land rätt akterut.

Kaptenen på fartyget förvånade sig, ty kvarifrån hade det landet nu så plötsligt uppdykt rakt bakom dem!

Då emellertid vattnet på fartyget var nära att taga slut, befälde kaptenen, att man skulle vända och närma sig ön.

Befallningen verkställdes, och fartyget länsade undan för vinden.

Men aldrig kom man ön närmare.

Fartyget höll sig alltid på lika stort afstånd från densamma, och alla började slutligen tro, att ön var förtrollad.

Man delgaf Jussuf-ali underrättelse om denna förmodan, och han ansåg det

vara bäst, att vända om och fortsätta den egentliga kursen.

Kaptenen var af samma mening, och snart kryssade skeppet åter.

Men efter fem dagar tog vattnet slut, och, då man ej såg annat än himmel och ~~vatten~~ ^{hav}, råkade alla i förtviflan. En del af besättningen ville, att man skulle segla åt ett håll, en annan, att man skulle segla åt annat håll, och kaptenen föreslog, att man skulle vända om. Men Jussuf-Ali befallde, att resan skulle fortsättas rakt fram.

Besättningen gjorde då myteri — och själfva kaptenen höll med dem.

En morgon, då Jussuf-Ali steg upp på däck, förvånades han öfver att finna allt så tyst och stillt. Afven märkte han, att båtarna voro borta.

Med en hemsk aning nedsteg han i skeppets inre — här var det lika tyst — ingen människa — alla borta — — —

Öfverväldigad af förfäran vid tanken

få att vara ensam midtpå oceanen förlorade han medvetandet.

Jussuf-Ali väcktes af att han kände sig skakas af frossa. I detsamma stod det klart för honom, att han var i hafvet. Han började genast arbeta med händer och fötter och kom så upp till ytan. Här såg han på en sexhundra fots afstånd en ö. Han simmade genast ditåt och uppnådde stranden.

Han blickade omkring sig och märkte till sin förundran, att denna ö var densamma, han så onödigt seglat efter.

Han tackade Allah för sin räddning ur hafrets faror och begynte vandra inåt landet.

Genom en tjock skog kom han till ett högt berg. Han steg upp för bärget och såg från dess spets vraket af sitt fartyg, som krossats mot en klippa.

Därpå fortsatte han nedför bärget sin väg. Men på denna sidan ville

han aldrig uppnå dess fot.

Det blef hastigt mörkt, och Jussuf-Ali måste söka sig ett nattläger.

Han vände sig åt alla sidor och såg till höger ett ljussken utströmma från bärget.

Jussuf-Ali vände genast sina steg ditåt och kom till mynningen af en grotta.

Då den var upplyst, hoppades han finna någon levande varelse därinne, som kunde gifva honom skydd för natten.

Han trädde in.

Vid en eld, som var antänd i midt i grottan, satt en ung man med vackert utseende.

Jussuf-Ali trädde fram och sade:
— „Min herre! Hvem ni än är, så kan ni väl ej neka en nödställd främling natthärberge; då han ber er därom.“

Den unge mannen vid elden blickade upp, såg länge på Jussuf-Ali och Fala-

de sedan.

— "O museliskobarn, huru har du kommit hit till denna förfrollade ö? Vet, att denna grotta är de hvita andarnas koning, och att jag är deras konung. — Men kom hit och sätt dig vid elden. Jag ser, att du är våt och att du fryser. Elden skall värma dig. Kom hit, min son, och berätt^ma mig din historia!"

Jussuf-Ali trädde vördnadsfullt fram till de hvita andarnas konung, föll ner på golvet och kysste hans sandaler, satte sig sedan vid elden och berättade sina öden.

Da Jussuf-Ali slutat, sade konungen — "O Jussuf-Ali, jag vet, att du berättat din historia sanningsenligt. Du är den ende muselman, som på tusen år följt detta i denna grotta. Vet, o min son, att jag är tusen år gammal. I tusen år har jag då härskat öfver de hvita andarna och måste afstå min plats

åt en annan. Och denna andra är —
 du, o Jussuf-elli. Vår proppet, cha-
 komet, har så beslutit. Stanna här
 tills i morgon och jag skall då
 gifva dig denna ring till ett inse-
 gel på din makt. Det är Salomos ring.
 Sof nu godt, min son!"

Andra dagen öfverlämnade konun-
 gen Salomos ring åt Jussuf-elli.

I samma ögonblick tillskyndade
 milliontals hvita andar och hyllade
 sin nya konung.

— "du eger att befälla. Gör med oss
 hvad du vill," sade en gammal ande,
 i det han närmade sig Jussuf-elli.

— "Vördnadsvärde gamle," sade denne,
 — "Är det mig tillåtet att återvända
 till min maka och lefva med henne,
 tills jag dör?"

— "Ja, o konung," svarade anden, —
 "du får lefva med din hustru tills
 du blir hundra år. Då skall du åter

77.
vända hit och, efter niohundra års regering öfver oss, instäppas i paradiset på samma sätt, som du ser, att vår gamle konung nu gör det."

Vid dessa andens ord öppnades himlen rakt öfver dem. En mängd underlöfva houri's nedstego, tog den förre konungen på sina armar och försvunno med honom i paradiset.

Härunder kastade sig alla på knä.

Då ingenting mera syntes, uppstego andarna, och den gamle sade till Jussuf- Ali:

— "O konung! Du får nu din önskan uppfylld. Tillslut dina ögon!!"

Jussuf- Ali gjorde så.

Efter en stund sade anden åter:

— "O konung! Du får nu din önskan uppfylld. Öppna ögonen!"

Jussuf- Ali uppslog sina ögon — han ville ej tro dem — han var ju utanför Ben- Naftals hus i Basra! Han skyndade in.

Man kan lätt tänka sig de lyckliga återseende. Jussuf-Ali lofvade sin älskade Pulima, att aldrig mera göra någon resa, ehuru denna sista ändes så lyckligt. Därpå bestöto de resa till Bagdad, till Jussuf-Ali's gamla fader, och Faza Ben-Naftal med sig.

Denne jublade och gaf i glädjen alla sina rikedomar åt staden Basra.

Därpå anträdde färden till Bagdad. Efter tjugo dagarsantände man till Seyfed-Yesra's hus.

Alla gråto af glädje, då de sågo, huru lycklig den gamla gubben var, att få återse sin så innerligt älskade son. Och då Jussuf-Ali presenterade sin unga hustru, ompamnade Seyfed-Yesra henne och sade:

—„O, min älskade dotter! I skid alltid en trogen maka åt Jussuf-Ali, och himmelen skall återgälda dig det.“

Därefter vände han sig mot Ben-Naftal

och sade:

— "Dig, Ben-Naftal, känner jag igen. Men jag förvånas öfver, att finna dig här --- "

— "Ket, o min far," afbröt Jussuf-Alil, — "att denne man, köpmannen Ben-Naftal, en gång räddat mitt lif. Af tacksamhet hafva vi nu tagit honom med oss för att lefa bland oss och glädjas öfver vår lycka."

— "Ja, min son, och Talla, som här ären," svarade den gamle, — "du har gjort rätt. Tacksamhet är en af de största dygder på jorden och den uppvägar ofta en förut gjort välgärning. Ehuru jag, Ben-Naftal, gifvit dig rikedomar, har du dock räddat lifvet på min son, och det är mera för mig, än hela världen. Blijf kvar hos oss, och låtom oss lefa lyckliga i Fron på Gud och hans utkorade prophet, chahomet."

—„Sådan var den historia, jag ville berätta”, slutade Albert J.;—„berätta bättre den som kan.”

—„Du har verkligen lagt dina ord ganska väl,” svarade jag med domarevärdighet.—„Men din berättelse var kanske något för lång, ehuru den hade sitt intresse. Dessutom ville du ofta nog bli för litet långträdig, isynnerhet i början. Klockan är redan 7, ehuru den var blott $\frac{1}{2}$ 6, då du började. För resten förs jag, att du bestämdt inte nu just författat din berättelse?”

—„Nej, Georg, det har jag ej gjort. Jag har skruvat den hemma.”

—„Hvem får nu berätta?” frågade i det samma Mathilda.

—„Till exempel du, Mathilda,” svarade jag.

—„Nej— jag har inte författat någon historia— jag kan inte,” sade hon överkände.

—„Åh! Försök bara!” uppmuntrade jag.

— "Nej — men om ni vill, skall jag berättat er en österländsk saga, som jag läst på vers —"

— "Ingalunda," afbröt Edla D., — "Tänker du väl rakbla den upp för oss på vers. Jag hatar vers."

— "Nej," sade Mathilda. — "Jag kan den ej utantill. Jag kommer bara ihåg innehåll."

— "Och dessutom," tillade jag, — "blir det ju ett slags bearbetning på prosa" af dig, Mathilda. Det blir en förtjänst för dig, om du berättar väl."

Hon sände mig en tacksam blick ur ett par ögon, lika sköna som Alberts Pulima's, och sade!

— "Jag skall försöka! Min historia handlar om

~~Alexander den Store.~~ Omad- el- Soulati.

I Grekland regerade en gång en kung, som hette Iskander.* Han tyckte mycket om att kriga och besegra och drog så till Indien. Där slog han kvar krigshär och i trots af all rätt eröfrade han land och riken.

Indiens mäktigaste konung var Phour. De andra kungarna voro blott Phours vasaller, som regerade sina besittningar med Phour som öfverdrött. Hans land sträckte sig i norr till höga berg och öknar och i öster och vester begränsades det af tvenne stora haf.

Iskanders här hejdades dock ej här af, ty ingenting väckte dess fruktan. Och fastän Phour egde lika mycket mod som en krigshär, stod han förgäfers kämpande

* = Alexander den Store.

emot Iskander, hvilken hjettekraft ~~över~~
vågde all annan.

På de ödelagda fälten stod Phour, bersegrad, men med säker blick, inför den macedonska hjetten. Denne blef röd, öm made hans hårta lott och återgaf honom ädelt allt, hvad han tagit — palats, skatter, folk och länder. —

Från denna stund förde den ädle Phour en fridsam och lång lefnad. Han lade grunden för sitt folks lycka, och ingenting störde hans sällhet. Och då han gick ned till den tysta hvilan, lemnade han det lyckliggjorda landet åt sin son, prins Phour-Ladeh.

Prinsen fortgick i sin faders fotspår och regerade vinstigt och väl. Folket älskade honom, ty det fanns hvarken förtrogskedler orättvisa. I hvarje provins regerade en Visir, som stod till ansvar för Stor-Visirven, hvilken i sina händer hade regeringstommarna och ledde alla, både styrande och styrde, och var ett stöd för

kungen och folket. Han kallade honom därför Omad-el-Doulah, hvilket betyder "Statens pelare".

Och prins Phour-Labeh uppskattade såväl sin Stor-Visirs förtjenster, att han öfverlämnade åt honom hela regeringsbestyret, som han själf slutligen hade funnit fräckigt.

Men, ehuru väl förtjent denna höfgenst var, uppväckte den de Små-Visirernas hat och afund. Omad-el-Doulah hade ju en gång varit deras like, och de tyckte, att äfven de vore berättigade till en så hög post. Hvad de nu gärna önskade, att landet skulle få ett krig på sig! Ty vid första olycksfall, som de sjäffra läse skulle kunna föranställa, kunde man ju kviäva skulden på Storvisiren! Eller ock kunde de ju förläda honom till ett fel och sätta hela staten i fara! Det vore blott en lappris-sak!

Men Indiens lugn blef ej störd, och Storvisiren blef allt mera älskad af folket. Endast Brahminerna förenade sig i mjugg med Småvisirerna, ty Omad-el-Doulah var en upps

lyst man, som föraktade Brahminernas skräck och vantro. Tillsammans med Små-visirerna utlänkte de därför en plan att störta Större-Visiren och satte den så dristigt i verket, att man ej kunde tvifla på utgången.

Ekura Kjuzo är förflyttit sedan gamla kung Phour's död, gick dock prins Phour-Ladch stundom till hans graf och grät över sorgens farar.

En dag fann han på fadrens grav ett bref till sig. Både stilen och innehållet var så väl imiteradt, att han ej kunde finna minsta spår till ett bedrägeri. Brevet lydde sålunda:

„Phour, Indiens monark, den störste uppi jorden, Herren öfver tvänne haf, nättervisans sol och maktens stjärna, heltsar den mäktige Phour-Ladch, i ^{reke} hvars solen aldrig går ner. Blipe din lifstid lång och säll och lycklig som en sommarqväll!

Vet, o min son! I de himniska regia

ner, där jag är enligt Brahma's vilje,
 har jag grufligt ledsamt, emedan alla
 de personer, jag ser omkring omkring, äro
 mig obekanta. Jag äger ej här en enda
 vän, som kan ge mig tröst — och hvad
 värre är, vissheten, att denna min
 belägenhet skall räcka i evighet, gör mig
 förtviflad. O min son! Lyssna till Din
 faders jänmer och gif honom tröst, ty
 blott Du kan göra det!

Bland de Visirer, du har, är en, som var
 min gunstling och som jag uppskötade till
 ärans spets, emedan han beständigt röjde
 en afgjord sympati med mig. Jag vet att
 du följt mitt exempel och låtit honom
 kvarblija som din Storrisir. Men det
 är bekligt, att Omad-el-Doulah får hvila
 sig ifrån en så mödosam bana, och jag vill
 därför göra honom en ära, som hans ålder
 och min vänskap berättiga honom till.

Skicka honom till mig, O min son, ty
 utan honom, som jag vants vid, kan jag ej
 längre Drivas här. O, jag väntar honom,

57

viss att han skall komma vid fullmånens
sista timme."

Vid läsningen af detta bref blef Kung Shou-
Tadeh allt mera röd och insåg tydligt, att det
var hans far, som skrifvit det. Och, då han trod-
de sig djupt fela i sonlig pligt, om han ej gifve
sitt bifall till det faders beot om, lät han ge-
nast kalla Ornad-el-Doulah, gaf honom bref-
vet och sade:

— "Jag är så ledsen, att mista dig, som jag
värderar framför alla, men, oaktadt min förlust,
har jag låtit kalla dig, för att tyda min faders
vilja och befalla mig lyda."

Ornad-el-Doulah läste brefvet, bugade sig el-
dan och talade:

— "Jag kan ej beskriva min tillfredsstäl-
lelse att på detta för mig så smickrande sätt
få återse min gamla älskade herre. Jag är så
tacksam för detta nya bevis på hans bevägen-
het, att jag strax skyndar att gifva befall-
ning om alla nödiga förberedelser till min
afresa."

Visirerna bidode i tygthet, hvad utgång

deras list skulle taga, och de gladdo sig redan i smyg öfver att hafva kunnat sammansnida en snara så konstligt, att ej ens själfa den sluga Stor-Visiren kunde sönderlita den. Och han tycktes också ej misstro det minsta bedrägeri, utan tryggat lita på brefvets äkthet.

Vid hofvet och i hela staden talade man inte om annat än de tillredelser, som Stor-Visiren lät göra och om den kostnad och prax, hvarmed han lät uppföra det stora bål, på hvilket han för sin konung frivilligt skulle gå att offra lif och lycka.

Ornad-el-Doulah syntes vara fullkomligt nöjd med sin lott och mottog sigt den frolovsa skara, som kom att gratulera ^{honom} med kärfylld blick och illa låtsad smärta. —

På utsatt dag, då månen släcktes, stod bålet färdigt, och folk af alla stånd samt Rungen, Visirerna och Brahminerna församlades där till dagens fest. Förfriskningar höldo just på att utdelas, när Stor-Visiren i högtidskläder, prydd med juveler och perlor

högtidligt brädde fram till Bronen, Fog af-
sked af Konungen och frågade tillika, hvad
han befälde, att ~~han~~^{han} skulle säga till hans
far.

Sedan han fått nådigt svar, steg han
till det Råda båtet och kastade sig i
elden under pukornas ljud och folkets
jubelskrin. Åskådarene sågo, huru han på
en gång försvann i lågorna, men de trodde
att han genast förbrändes och upptogs till
Phour.

Sedan Omad-el-boulak's död stod det
emellertid illa till i Phour-Ladeh's sta-
ter. Då furstarna och landets mäktige ejere-
na ~~fick~~ fördes till sina pligter af visirens
jämfasta hand, bestöts de nu att göra upp-
ror och vägrade att vörda Phour-Ladeh som
öfverherre. Tillika började Indiens grannar
gå öfver gränserna och Faga provinser.

Ja-oordning och hot rådde öfver allt i
hela landet och ingen fanns, som kunde
stå emot någotdera. Sedan hade man

förstört alla skatter på att samla en armé, men, då solden ej mera kunde betalas, skingsrades den snart. Och vid fjärde månadens slut varseblef kungen, att han ej mera egde några tillgångar, att han var öfvergifven af sin krigshär, omhvarf af fienden, och att, hans Fruon hängde på ett härstrå, sedan Stor-Visirens stöd ej mera fanns.

En dag satt Shour-Ladeh i sin Divan med alla Visirer omkring sig. Tåfångt begärde han af dem ett godt råd, de visste intet bättre än att fly.

Men hvad kände!

Glötsligt öppnades Salongens dörr och inträdde en man.

Visirerna bleknade vid denna syn.

Det var ju Stor-Visiren själf i samma högtidsdrägt, som de sett honom brinna!

Han bar ett stort paket i purpurtyg med guldfransar i händerna och gick allvarsamt till Fronen samt llemnade paketet åt Shour-Ladeh.

Denne var som fallem från skyarna; så
hågen var han att finna Omod-el-dou-
lah lifslefvande framför sig. För att döga
sin förlägenhet hade han ej annan råd än
att mottaga paketet och läsa Brevet, som
han ~~hade~~ ^{han först} ~~läst~~ ^{läst} dari, då han öppnade det.

Brevet var åter från hans far, Phour, och
hade följande lydelse:

"Min kära son! Min ömhet för dig är
så stor, att jag bittert förebrår mig, att vara
en orsak till den sorgliga belägenhet, i hvil-
ken du, ditt land och din tron sväfvat,
då jag bortkallade din Stör-Tsirr.

Jag återsänder honom därför och ber dig
vara lugn, att han nog snart skall åter
ställa ordning och fred i ditt rike.

Men tillika beder jag dig, min son, att
~~som en bestraffning för den förlorade~~ ^{pybla} ~~Tornet~~ ^{den}
i mitt hjärta, som Omod-el-doulah's bort-
resa förorsakar mig, genom att skicka
till mig alla mina tsirrer och högsta
Brahminer. De kunna kanske återförä gläd-
jan i mitt sinne!

Da Phous-Zadeh satta genomograt denna skrivelse, läste han den högt, vänd till sina Visiren.

Desse blefvo i högsta grad bestörta. De bäfvas, ty de visste att dem ej var tillä-
tet att neka. Och de insågo nu, att just
i den grop, som de gräpt åt Storvisiren,
de själva hade fallit.

Storvisiren blef däremot belönad med
makt och ära. Men då Konungen bekym-
rad underrättade honom om, att Statikas-
san hade tagit slut, svarade han:

— "Var lugn, o Konung! Jag har mera
skatter i min ägo, än någonsin Indieu
sett. De äro dock ej mina, utan dina,
o Konung."

— "Hvad! mina!"

— "Ja, o Konung. Men låt det blifva
en hemlighet, tills lugnet är återställt i
ditt land. Då skall jag berättla dig allt."

Konungen frågade ej mera.

Storvisiren återställde ordning och fred.

Och då han, bekrönad af segerns hand, återkom till Phour-Ladeh, påminde denne honom om hans löfte, och Ornad-el-Doulan började:

„O konung! Jag skall med få ord beskrifva hvad som hänt mig. Då jag läste Phour's bref, som du visade mig, förstod jag genast, att det ej var Phour, som skrifvit det, utan Ksirerna och Bramminerna. Men jag ansåg det vara bäst, att med undergifvenhet föga mig i mitt öde, ty jag var viss, att jag skulle blifva räddad.

Samma dag vandrade jag i min frädgård, funderande öfver något medel till min räddning. Jag kom då händelsevis till en aflägsen plats, där jag ej på flere år varit. Jag påminde mig nu, att detta ställe ledde ingången till en grotta, om hvars tillvaro endast jag hade kunskap.

Genast var mitt beslut fattadt.

Jag lät några af mina slafvar, som jag satte full lit till, renösa grottan och

förse den med alla slags lifsförnödenheter och tidsfördrif för en längre tid.

Därpå lät jag dem i grottans tak uthugga en öppning, tillräckligt stor att rymma en person. I öppningen anbringades en lucka, ~~tillräckligt~~ som betäcktes med stenar, på det intet misstänkt skulle synas. Men luckan uppehölls af en fjeder, så gott, att då en man kastade sig på luckan, denna genast sänkte sig ned i grottan.

När allt detta var färdigt, byggdes kringlet ~~sakt~~ ^{omkring} luckan, så att denna ej betäcktes, men dock ej syntes.

Då bålet var antändt, kastade jag mig på luckan och försvann genast ner i grottan, hvarpå luckan åter höjde sig och tillslöt öppningen.

I grottan förde jag ett stilla lif till sammans med mina Frotjeuare.

En dag hade jag likväl ett äfventyr af stor vikt, som blef medel till min lycka.

Jag tog mig en promenad i grottan, då jag plötsligt hörde ett sakt prasslande bredvid

mig. Försigtigt gick jag ditåt, för att undersöka hvad det var. Vid fackelskenet såg jag då en orm krypa bort genom en spricka i väggen nära faket.

Fruktande att denna spricka ledde till någon utgång, som jag ej kände till och hvilken möjligen kunde röja min fristad, beslöt jag att närmare rannsaka stället.

Jag befallde mina slafvar varsamt förstora remnan. Efter mycket bråk lyckades det. Jag kröp nu igenom remnan, men fann ej någon utgång, utan en annan ~~en~~ större grotta.

Förvånad tog jag en fackla för att kunna se mig omkring.

O! Hvad, o konung, för du, jag då säg^z jo, en sådan mängd skatter i guld, perlor och ädla stenar, att Indien aldrig kunnat på en gång upprisa så mycket. Jag frådade närmare.

På väggen midtemot stodo dessa ord inristade:

Indiens konungar

Ben-Hur, Hur-Charan, Charan-Togrul,
Togrul-al-Gebel, Gebel-al-Tarik, Tarik-
Ornad, Ornad-Hassan, Hassan-Ladeh, Ladeh-
Raschid, Raschid-al-Numa, Numa-Nr-Ed,
din, Eddin-Phour

hafva samlat dessa skat-

ter under sina lyckodagar, ty
den vise Nasur-Berreyn har sagt, att
de engång skola bereda den ädlaste
mans lycka, som skall lefva under
konung Phour-Ladeh, son till Phour,
hvars fader är Eddin-Phour.

När jag läst dessa ord blef helt glad; ty
jag förstod, att Nasur-Berreyn menat mig.
Jag gick åter till min egen grotta och skref
där det bref, som jag sedan hemtade åt dig.
"Det öfriga inser du lätt, o Konung."

Phour-Ladeh omfamnade sin Froque Stor-
visir.

De lefde sedan länge lyckligt tillsammans.

Ornad-el-Doulan älskades af alla, och då
han slutligen gick till sina faders gud, begrafs

han med den största släkt, och på hans grafvård
inristades följande ord:

„Här hvilar den, som styrt och skyddat
dessa bygder
med sitt förstånd och sine ädla dygder,
En Stor-Kisir, som aldrig mer
det sorgena Indien återser!“

Då Mathilda slutat sin historia böjde
hon helt blygsamt på hufvudet.

Men jag sade:

—„Tack, Mathilda, din berättelse
var mycket vacker och du berättade
den helt rätt. Men jag förvånas endast
öfver, huru du så väl ihågkom de in-
diska konungarnas namn.“

Mathilda rodnade.

—„Dem har jag lärt mig utantill, tilli-
ka med versen, som skrefs på Kisirens grafvård.
Jag har här endast tillagt ordet „ädla“, emedan
jag tyckte, att versmättet då var fullständiga-
re.“

— "Däri har du rätt," sade jag. — "Och jag kan ej annat än berömma din historie, som ej alls var för lång, ty klockan är nu bara half åtta."

— "Och därför hinna vi ännu berätta en saga," tillade Albert.

— "Gärna för mig," svarade jag, — "om I endast ännu kan tålamod att höra."

— "Javisst, det är ju så föreflygt," försäkrade Torsten M.

— "Väk!" sade jag. — "Tag du, Torsten, till och berättla för oss en saga, men låt den helst vara kort."

— "Kort! Jaha, det går an," svarade Torsten, och så började han

Berättelsen om Kalifens dotter.

Forta Kapitlet.

En gudfruktig man.

Under Kalifen Mahmuds tid lefde i staden Bagdad en man, vid namn Hassan. Han var skomakare till yrket, men syntes sällan själf i sitt arbetsrum, utan lät sina gesäller utträtta arbetet. I dess ställe hade han också något mycket viktigare att göra.

Det var att bedja.

Hassan var nämligen känd hela Bagdads gudfruktigaste man. Hvarje dag på de bestämda tiderna kastade han sig ned på marken med ansigtet vänt mot Mekka och förrättade sina böner. Dessutom utdelade han almosor, ehuru han själf såg ut att vara alltför rik, fastade då han skulle och hade till och med en

gång gjort en pilgrimsfärd till den heliga Profetens stad, Mekka.

Åldrig såg man honom dricka vin, och om någon främling kom till honom, fick han åtnöja sig med bara vatten till måltiden.

Denne gudfruktige man hade dock alltså välsignat med blott ett barn, en son, som Hassan kallat Soul-el-Mi, emedan detta namn enligt hans stycke klingade så vackert.

Soul-el-Mi var en son, som ej alls liknade sin far. Han var ej gudfruktig, det vill säga han var ej i sitt uppförande så andaktsfull, som Hassan. Soul-el-Mi var en kättsinnig ung man, som gärna var med i glada sällskap och med mysken smek drack goda viner. Ehuru han hade ett ganska vackert, ^{dock} ~~och~~ något blekt, ansigte, ehuru hans väst var ståtlig och hans gång rak, var han dock ej en stark och frisk man. Han led af något knöt i bröstet och hostade ~~offentligt~~, ^{offentligt}, fastän han förvände dölja det efter bästa förmåga.

Da jag sade, att Soul-el-Mi var Hassan's

enda barn, narrades jag ett litet grand. Ty ehuru Hassan ej ägde något annat eget barn, hade han dock en adoptivdotter, en sunderskon varelse ~~med~~ namnet Segur. Han hade nämligen en dag, kort efter Soul-el-chi's föd~~else~~^{else} hittat en liten öfvergifven flicka i skogen och betagen af medlidande och beundran för barnets skönhet burit henne hem till sig och där låtit henne lefa och uppfostras.

Den sköna Segur var känd i hela staden, ehuru ännu ingen sett henne. Ty alla människor visste huru god, huru älskvard, huru mild hon var. Hon var ej ~~utan~~ till det yttre alltför andäktig, men i sitt hjärtas innersta behöf hon en bild af Gud, sådan hon ansåg honom, den högste, böra vara, det vill säga en sammanfattning af allt godt, ädelt och stort.

Och här har jag nu presenterat för er hela familjen Hassan, ty modern var död alltsedan Soul-el-chi's föd^{else}set, och hvad slafvarne ^{tyenarne} och fångar, bryst jag mig ej om att

Teckna dem.

Så till händerna, och låt det gå hastigt och lustigt!

Andra Kapitlet.
Sömlig lydnad.

Så sonens sextonde födelsedag, in kallade han sin hustru till sig och sade:

— "Jag önskar tala med dig om en sak, min son."

— "Jag är beredd att höra dig, min far," svarade Soul-el-mi förvånad, ty hans far hade ej just tid till annat, än andaktsöfningar.

— "Sätt dig, Soul-el-mi, så skall jag sedan säga dig mitt beslut."

— "Ditt beslut, min far?" frågade Soul-el-mi och satte sig.

— "Ja, just ett beslut, som jag gjort angående din framtid, min son."

— "Ah, min far, jag tycker det ej behöfde finnas någon vidare framtid för mig, än

det närvarande."

— "Men det närvarande är ingen framtid,
Soul-el-chi."

— "Nej. Min mening var också den, att
jag önskar det framtiden måtte förhålla sig
likadant, som det nuvarande."

— "Det är omöjligt, min son. Cheniskans
lif är ej att likna vid ett slättland, en tom
öken, utan det är fullt af glädjer och
sorger, motigheter och framgångar liksom
ett fruktbart land, öfversäddt med flo-
der och berg."

— "Du talar vist, o min far, visare äro
en scheik!"

— "Om du blott kan bli öfvertygad af
mina ord, är jag nöjd. Allah ingifver mig
dem, och då måtte de väl innehålla san-
ningar!"

— "Men nu hafva vi kommit alldeles
ur ämnet, min far!"

— "Låtom oss då återvända. Du fyller
nu i dag sexton år, och det är tid på
att du gifter dig."

— "Giffta mig! Hvad säger du, min far?"

— "Det som jag tänker, vet jag väl."

— "Din mening är således, att jag bör giffta mig?"

— "Javisst, min son!"

— "Men betänk, att jag aldrig funde-
rat på den saken, att jag icke blifvit
förtjust i någon kvinna!"

— "Det kan du ju göra nu!"

— "Min far, du är sefterrätlig! Men
jag tycker om mitt sorglösa lif, som
jag hittills fört."

— "Det är just därför, som du bör
giffta dig. Du måste stadge dig, min
son."

— "Nej, min far, jag kan ej. Det skul-
le blifva min död. Låt mig vara i fred!"

— "Men vet du ej, min son, att Koran
anbefaller hvarje rättroga muselman
att ingå äktenskap?"

— "Jo - ja - jo - men - -"

— "Men du vill ej lyda Koranen,

Poul-el-chi!"

— "Tos all del, min far! Det vill jag visst."

— "Och därför bös du följa mitt råd och redan i denna dag söka dig en hustru."

— "Allah il Allah! Jag måste väl lyda," ~~stod~~ Poul-el-chi suckande.

— "Det är det bästa, du kan göra."

— "Men hoarifrån, min far, skall jag så här i kusten söka mig en make?"

— "Långt behöfver du ej gå, för att finna en hustru, som är dig värdig."

— "Min far, ni menar väl ej —"

— "Jag menar just den, som du tänker på."

— "Sgur?"

— "Sgur, ja."

— "Allah il Allah!"

— "Himla dig ej, utan gå nu och fria."

— "Ah, jag tros, jag förlorar förstås det!"

— „Visst inte, min son, du är så klok, som den ~~frösta~~ klokaste äsne.“

Detta sista yttrande hade ej Soul-el-chi hört eller uppfattat, ~~ut~~ ty fadern sköt honom i detsamma ut genom dörren.

Lydig sin fader gick han medfädd till Segurs rum.

Tredje Kapitlet. Misslyckadt frieri.

Segur hafslög, skönare än någon sin, på en svällande ottoman, då Soul-el-chi anmälde.

— „Låt honom komma in,“ sade hon.

Soul-el-chi inträdde med komisk förvirring & hela sitt uppträdande. Ehuru han ingen lust hade att gifte sig, fröstade han sig dock, när han såg Segur så skön, därmed att han såbillade sig verkligen vara kär i henne. Han beslöt således att fria.

— „Hvad förskaffar mig äran af ditt besök, Soul-el-chi?“ frågade Segur med ett

förtjusande smileende.

— „Åh, sköna Segur, jag ville — jag ville bara tala med er i en viss angelägenhet, som rör oss båda,“ pustade Soul-el-chi.

— „Oss båda! Det skall bli intressant att höra!“

Fosterdottern jämkade sig så bra hon kunde i soffan och bjöd därpå med handen som en att sätta sig ner.

— „Nu är jag idel öra,“ tillade hon.

Soul-el-chi satte sig bredvid Segur, men han visste iske riktigt, huru han skulle börja. Han inbillade sig nog, att han älskade henne, men det är blott den väckliga kärleken som finner ord, utan att söka.

— „Älskvärda Segur,“ började Soul-el-chi slutligen, — „allredan ni kom till min faders hus, har jag — har jag burit er bild i mitt hjärta.“

Men Segur, som såg, huru det stod till, tyckte om att skämta.

— „Åh!“ utbrast hon med lälsad enfald,
— „Åh, kära Soul-el-chi, hvad det måste kännas svårt för er, att hafva den i hjärtat.“

— "Ja, det beror på er själf, älskade Segur, om den skall sargas, eller —"

— "Hurra! Hvad har jag med den saken att göra? Det är ja om mitt portrait, vi tala!"

— "Nej, ni missförstod mig, dyrkade Segur, det var blott en bild!"

— "En bild, ja visst."

— "Men en bild i bildlik betydelse," utropade Soul-el-Mi försviqlad.

Den grymma skrattade. Hon gånge ro-
medin roande.

— "Det är bäst, att ni börjar från början igen, kära Soul-el-Mi — Men tala tydligare, begagna ringa bilder i bildlik bemärkelse, ty jag uppfattar dem orätt."

— "Ah! en så enfaldig, så skön hustru!"
hviskade ^{den olyckliga friären} ~~Soul-el-Mi~~ för sig själf. — "Men nu har jag sagt A, och därför måste jag säga B — det är försent att vända om."

Han hade nu sagt sig något och kunde ändå vilka att vara löjlig.

Högt sade han:

— "Segur, får jag fråga huru gammal du

är?"

— "Huru gammal? Jag är inte gammal."

— "Ack, ni missförstod mig åter, jag menade, huru många år ni har lefvat."

— "Hvarförs vill ni göra nerr af mig?" frågade Segur med Tårar i ögonen.

— "Förlåt, älskade Segur! Förlåt mig, om jag sårat er!" bad Soul-el-chi och fattade hennes hand, som hon dock genast bortdrog.

— "Jag förlåter er, Soul-el-chi, men lifva, att aldrig mera beröra denna punkt, som för mig är så smärtsam. Jag vet ju ej, hur gammal jag är!"

— "Ack, jag är olycklig, men jag älskar er!"

Segur borttorkade tårarna och log åter.

— "Ni skall ej skämta, Soul-el-chi! Hvad är det där för prat?"

— "Tro mig, min egen Segur, jag talar digrens sanning. Jag döds, om ni ej besvarar min kärlek."

— "Hvad ni är tokig!"

— "Nej, Segur, skämta ej mera, utan tala

nu engång allvarsamt!"

—"Ni vill det?"

—"Af hela mitt hjerta!" utbrast Soul-el-Mi, som såg en stråle af hopp i Segurs embleende.

Den Tokem hade slutligen—värligen föreläskat sig!

—"För att tala allvarsamt, min vän," sade Segur, understryckande sitt skratt,—"så råder jag er att lägga er och sofva rätt dugligt. Jå sedan och underrätta er pappa, att den grymma Segur onödigt upptagit hans sons frieri, Ty ni är ännu för ung, min vän, att företa sådana saker."

Därpå brast hon ut i skratt.

Illusionerna ramlade!

Förtviflad, harmnen rusade Soul-el-chi på dörren, utan att yttra ett ord.

—"Stackars gosse, hvad han måste känna sig ~~svopen~~!" suckade Segur medlid-samt och inkallade därefter sina slaf-

Vinnöt.

Fjärde kapitlet.
Kärlek utan snack.

Men hvarför hade ej Segur antagit Loul-d-
Mi's ~~gifta~~ kärlek och samtyckt att blifva
hans hustru? Hvarför hade hon försmädd den
me ståtliga och vackre ungdomen? Älskade hon
honom då ej? Men hon kände ju ingen an-
nan ung man!

Är det då nödvändigt för en ung flicka
att älska någon?

Ja - ty det är ett naturbekrof.

Huru då finna lösningen på gåtan?

Jo - se här:

~~Samma dag på förmiddagen~~
~~hade Segur ett ärend~~ hade Segur ett ärend ute i sta-
den. Hon klädde sig, nedfällde slöjan för sitt ans-
igte och gick till uppköpsbazaren, åtföljd af en
slaf.

Slafven stannade utanför, och Segur steg in
i butiken.

Hon höll som bäst på med att bese en ^{må} _{god}

tyger, då hon hörde ~~dör~~^{dörr} öppnas och en man stiga helsande in.

Hon såg ej mannen, men hon hörde hans röst — så manlig, fullig, frisk, och dock så vek, så ljuf.

Ögonblickligen och ofrivilligt vände hon sig om — —

I detsamma slet en vindpust hennes slöja åt sidan — —

En sekund stodo båda orörliga vid hvarandras åsyn. Han såg framför sig en kvinna, skönare, ~~skönare~~^{skönare} än han någonsin gjort sitt ideal — — Hon ^{såg} en man, så vacker, så ståtlig, som hon ej ens vågat tänka förut — —

En sekund räckte denna förvirring — —

Rodnande drog Segur åter slöjan för sitt ansigte.

Mannen helsade artigt, och Segur besvarade helsningen.

Därpå trädde han fram.

— « Kan jag stå er till tjänst, min sköna dam? Behagar ni vända några af dessa

sidentyger? Till exempel denna ljusröda, in-
diska brokad?" frågade främlingen.

Segur hade under tiden återfått fattningen.

— "Ni är alltför artig, min herre. Jag skall
taga af detta sidan och äfven af det där
blå."

— "Det här?"

— "Ja."

Främlingen, som var dyrbart klädd och såg
ut att vara af förnäm börd, köpte de an-
vista Tygerna, tillika med några andra
ytterst fina sådana, befälte och tog pa-
ketet.

— "Har ni något vidare att befalla,
eller kunna vi redan aflägsna oss, min frö-
ken?" frågade han därefter.

— "Ingenting vidare, min herre."

De trädde ut på gatan, där slafven
väntade Segur.

Främlingen vände sig till honom.

— "Ni är denna Joms. Sef?"

— "Ja, herre."

— "Se här, tag detta paket."

Han räckte ryggen åt slaven, som med en en frågande blick på sin matros, motto, dem.

Sedan följde den artige främlingen henne hem.

Vid porten tog han afsked af Segur, som genast skyndade in.

Därpå frågade han af en förbigående, om han visste, hvem som bebodde detta hus.

— "Åh!" svarade den tilltalade. — "Ni måtte vara främling här i staden, då ni ej känner skomakaren Hassan, Bagdads gudfruktigaste man."

— "Skomakare," mumlade den elegant främlingen för sig själf, hvarpå han tillade högt: — "Kl. ni om han har några barn?"

— "Javisst, en son och en fosterdotter, som Hassan en morgon fann i skogen, demtog af medlidande och adopterade."

— "Tack för upplysningen," sade vår främling, helsade och gick vidare.

— "Hon är då fosterdotter," tänkte han.

— "Nå—det är i alla fall bättre, än någ

Turlig — fastän för mig vore det det samma om hon vore gatsoperiska — men min far, mitt folk — hon kan ju möjligtvis vara af hög börd —."

Så tänkte den persiske prinsen — Ty gätkannu ju öppna hans ställning, — och gick sedan till Kallippalätslet, där han hade sin bostad hos Mahmud, Kalifen af Bagdad. — — —

Nu vet vi då, att Segur älskade prinsen af Persien och var älskad tillbar ka!

Och låtom oss nu gå vidare i texten!

Femte Kapitlet.

"Ah! den slyman!"

Såsom jag redan berättat, rusade Soul-el-hi vredgad och förtviflad ut från Segurs rum och raka vägen till Hassan's.

Där kastade han sig ned på ottomanen, sade icke ett ord, men fustade och suckade.

Häpen över detta beteende steg Hassan upp

från sin plats, där han som vanligt gjort sin bön, gick fram till sonen och ställde sig framför honom med händerna i sidorna.

— "Hvad går åt dig, min son?" frågade skomakaren med sin mildaste stämma.

Soul-el-chi spratt till, men svarade intet, bara betedde sig som en första gradens blöskälg.

— "Nå, men säg då, Soul-el-chi, hvad som fattas dig!" upprepade fadern, denna gång oroligt, ty han anade rätt förhållandet, men kunde ej ändå förstå, att sonen sörjde — och icke gladdes.

Men den sörjande ~~var~~ ~~liten~~ ~~stilla~~ ~~in~~ gaf intet svar.

Nu otålig, utbrast den godfruktige skomakaren:

— "Tredskas du, pojke, eller —?"

Pojken ansåg det vara tid att svara, ty han grymtade fram:

— "Ack så olycklig — ah — hon — puh — försmåd — puh — de — ah — mig — puuh."

— "Tala tydligare!"

— "Ah — hon — hörde inte du — puh —"

— "Tusan så heller att höra, när du idkkeligen pukkar och ankar!"

— "Gör du narr af mig, af den värkliga sorgen, min far?" utbrast plötsligt Soud-el-chi helt tydligt i det han sprang upp från soffan.

Fadern gaf till ett gapskratt.

— "Fos f-u, det är ju helt naturligt!"

Sonen stod mållös af häpnad. Slutligen framstammade han:

— "Förlåt — men ni — den gudfruktige, anständige Hassan — Bagdads — detta råa uppförande — —"

Vid dessa sonens ord ändrade fadern ögonblickligen takt. Den råa vildheten försvann — och den gudfruktige Hassans vördnadsvärda ligen trädde i stället.

— "O min son, kan du förlåta mig? Jag rår ej för det. Stundom öfverfalls jag af dylika spasmer. Jag skulle vilja kalla dem kramp. Jag blir då vitt och vet ej, hvad jag gör. Därpå följer en matthet — du ser, liksom oss — ah — —"

Hassan gick fram till ottomanen, satte sig och lät hufvudet falla mot bröstet.

Soul-el-ski kände sig kanske röd, ty han närmade sig fadern och frågade deltagande:

— "Huru befinner du dig, min far — är du kanske illa?"

Hassan lyfte åter på hufvudet.

— "Tack, min son, nu känner jag mig åter ganska bra. — Men huru är det med dig? Jag önskar nu förklaring på ditt uppförande."

Sonen hade för ett ögonblick glömt sin egen grämske.

Åre vaknade harmen åter hos honom, men han var dock lugnare.

— "Ja — Kan du tänka dig — hon gäckades med mig — hon gaf mig ett snöpligt afsked!" svarade Soul-el-ski.

— "Hvad säger du?"

— "Sanningen."

— "Det vill säga —?"

— "Att hon gaf mig korgen."

— "Korgen! Ah! Den slynnaw!"

Glömande allt sprang Hassan upp från soffan.

Hur han anst det, var dock vissheten lika upprätande.

Med stora steg mätte han golvet.

Soul-el-chi stirrade dystert på sin far.

— "Ah," mumlade denne, — "den slynn!
 Detta är tacken för att jag lifvärt henne!
 Men — jag skall kupa sturskheten
 hos den — —"

Med quistfrande blickar stannade han framför soneu.

— "Hur föll hennes öd? Säg mig allt!"

Soul-el-chi, som aldrig förr sett Hassan i detta tillstånd, fruktade för sin fars vrede.

— "Lugna dig, min far!" bad han, tagande handen på hans arm.

— "Lugna mig — när alla drömmar äro ramlade!" utropade Hassan med vaseri. — "Nej — Kom till henne!"

Och utan att säga ett ord vidare, drog

han Soul-el-chi med sig från rocken och gick häftigt till Segur's rum.

Under vägen försvann så småningom hans vrede, och han fann det kanske vara rådligast, att med låtsad mildhet försöka invärka på fosterdottern.

Sjätte kapitlet.

En blick i det förflutna.

Nu skulle jag visst kunna spara er alla öfverraskningar till upplösningen af min berättelse, men det ligger mig mera i smaken, att låta er småningom förberedas på slutet. Hittills har ni kanske funnit min berättelse tråkig, eller om ej det, så åtminstone icke intresselväckande. Men nu skall jag försöka göra den spännande genom att ~~berätta~~^{omtala} en liten händelse, som passerade omkring sjutton år före de tilldragelser, jag som bäst har berättat.

Några år förrän Mahmud, den nударande kalifen, besteg sina faders tron och under det hans fader, som då regerade, ännu lefde, giftet ^{han} sig med Persiens prinsessa prinsessa.

Aktenskapet var lyckligt, och omkring ett år efter bröllopet födde den unga maken åt sin gemål en liten, ful, knubbig prinsessa.

Vår bekante skomakare, Hassan, hade då, blott några dagar före det väntade furstebarnets ankomst bosatt sig i Bagdad, ty han var, enligt sin uträgo, egentligen född i Medina. Man undrade länge, hvarför han lemnat sig fruktblara hemost och nedslagit sina böjor i Bagdad — men det var ju hans ursak!

Vid samma tid hade kalifen vid sitt hof en visir, som både ärades och fruktades — det första för sina erkänt goda råd och beslutssamma handlingar — det andra för sin förfärliga grymhet och häftighet. Hans namn, kändt öfver hela Arabien, var Surrak-man-Omad.

Han var på något sätt slägt med kalifens

äldre bror, hvilken ju varit den rätte arf-
tagaren till kronan, men till följd af
en olyckshändelse aflidit kort efter sin
faderns död eller just då han skulle be-
stiga kronan — och därför ansåg sig Sur-
ruk-chau-omad ha större rättighet till
kronan, än den dåvarande Kalifen, Cha-
mud's far.

Man gluckade i staden Bagdad till och
med om, att visiren försökt rödja Cha-
mud's far ur vägen och dymedelst upp-
stiga på kronan — men man kan ju ej sätta
tro till apundsjuka människors prat!

Emellertid inträffade några sorgliga hän-
delser, som skingrade allt prat.

Några dagar efter prinsessans födelse dag
prinsens gemål, den unga modern, Chamud
var frösslös af förtviflan. Nu hade han ej
annat att hängifva sig åt, än sin lilla,
späda dotter. Ingen moder för det strö-
kars barnet!

Visiren, som redan räknade sextio år, hade
tvenne söner, båda fullvuxna. Med författas

rens rätt att blicka i det fördolda, kan jag ont-
la för er saker, som ingen i Bagdad hade
nys om.

Det var sant, att visir Surrak-chan-O-
mad pikade efter kronan. Det var sant, att
han engång försökt mördra Kalifen. Emeller-
tid hade det misslyckats, och Surrak-chan-
Omad hoppades nu blott på framtiden. Han
blef själf gammal, och fäste nu alla sina
förhoppningar vid den äldre sonen. Han
inviade båda sönerne i sina hemligh-
ter — och desse, lika stora skurkar som
fadern — gäpvo sitt bifall till hans pla-
ner.

Den yngre sonen dog helt plötsligt — dock
blott en lättsad död.

Den nyss födda prinsessan bortförades
af några uestingar, som visiren lög.

Han kan tänka sig, hvilken sorg för fa-
dern och farfadern! Denne senare dog kort
därpå af sorg.

Charmud blef Kalif.

Några år därefter dog visiren, Surrak-

Chan-Omad, och hans äldre son, Hussein, efterträdde hans plats.

Mahmud fick ej mera några barn, och Hussein hade därför att kallas det bästa, när Kalifen dog.

Nu kan ni gissa, hvem Hassan, hvem Segur var!

Sjunde Kapitlet. Gästen.

Så man annälde Hassan och Soul-el-Mi, höll just en slafvinna på att berätta enå sina vackraste historier för Segur och de öfriga slafvinnorna, hvilka alla uppmärksamt lyssnade till berättelsen.

Segur såg upp — men i detsamma inträdde faterfadern och fosterbrodern.

Segur skyndade emot den förre och omfamnade honom.

— "Välkommen, min far! Det är så länge, jag sett er. Huru mår ni?"

— "Tack, min kära dotter," svarade Hassan så vänligt han var i stånd till; — "men kanske du vil-
le aflägsna dina slafvinnor."

— "Huru så, min far?"

— "Jag önskade det."

— "Vi har då något anslaget att säga mig?"

— "Ja."

Segur gjorde en rörelse med handen. Slafvinnorna försvunno ögonblickligen.

— "Nå, Segur," återtog Hassan, — "har du ej märkt att Soul-el-Mi är här?"

Segur hade ej sett eller hade kanske öfver-
se denne Fappre yngling. Han utropade kon-

— "Åh, se Soul-el-Mi! God afton, min
vän, huru när ni sju sist?"

Men ~~han~~ ^{fosterbrodern - friens} svarade ingenting, utan såg
blott dyster ut. Han hade föresatt sig att
ej säga ett ord.

Segur vände sig genast ifrån honom och
tilltalade åter Hassan.

— "Se så, min far, nu kan vi tala."

— "Ja," svarade fadern, — "jag skall tala,
jag skall berätta er en historia. När jag

Kom in till dig, Segur, såg jag, att en slafvinnan först gjorde detta. Jag skall nu ersätta henne och försöka mitt bästa i den vägen. Låtom oss sätta oss."

Båda de unga förvånade sig, öfver faderns ord. Berätta en historia! Aldrig har jag då hört någonting så galet! Hvad menar han? Tänkte Sou-el-Mi. Men den sluga Segur använde oråd. Icke hade Hassan kommit till denna enkam för detta ändamål! Någonting låg bestämmt under allt detta — någonting som gällde — — ha!

Alla tre satte sig, Hassan mellan sin barn.

— "Hör en saga på! Gifven akt på hvarje ord," började han. Efter en stunds tystnad fortsatte han: — "En man lefde i en stad. Han närde sig med ett hederligt yrke och aktades af alla, ty hans lif bestod af gudsfruktan, kärlek till medmänniskorna och arbete. Likväl var han ej lycklig, emedan han lefde ensam. Han sökte sig därför en hustru, lyckades och gifte sig med en ung vacker kvinna.

Hon var fattig på pengar, men rik på kärlek, och annat brydde sig mannen ej om. Så födde hon honom en son — men dog. Hvilken dödig smärta och sorg för den stackars maken! Han frådde sig skollära förlora förståndet, men han gjorde det lyckligtvis eller olyckligtvis ej. I sin gränslösa smärta triffes han ej hemma — ej ens vid sin sons vaggan. Så vandrade han engång ut från staden — långt, långt, så att han förvillade sig. Han lade sig då ner under Trädens skugga och somnade. När han vaknade, sken solen på himmelen, fåglarna qvittrade och Träden grönskade. Mannen steg upp och började vandra hemåt. Hufvud det höll han nedböjdt, utan att bry sig om naturens härlighet, ty hans hustru, hans älskade maka, stod ännu så klart för hans minne. Så gick han och gick tills han kom till en skog. Nu såg han upp och kände igen denna skog. Det var den stora skogen nära staden, där han bodde. Han frådde in under löfvenskvärf. Men då tyckte han sig höra en röst — en röst, så

späd, så fin, så barnslig, som hans egen
 sons. Då kom han att tänka på sin lille son,
 och han förebådade sig att hafva lemnat
 honom där hemma alldeles ensam med opä-
 lirliga slafvar. Han påskyndade sina steg,
 men plötsligt stötte hans fot emot nå-
 got mjukt, som genast gaf till ett skri.
 Han väcktes ur tankarne och varseblef vid
 sina fötter ett litet, gråtande barn. Utan
 att förvånas, utan att veta hvad han gjorde,
 tog han det i sina armar, kysste det
 och såg, att det var en liten flicka."

Hassan hade, medan han talade, fattat
 Segurs hand i sin, och han kände nu huru
 denna lilla hand darrade.

Han förtfor:

— "Med barnet på armarna vandrade
 han genom skogen och kom till staden,
 till sitt hus. Han —"

I detta ögonblick inträdde en slaf och
 underrättade, att en främling anlänst, som
 sökte natthärberge.

Med nöda undertryckte Hassan sin harm,

i det han sade:

— "Mina barn, i morgon fortsätter jag min historia. Nu måste jag gå till vår gäst, ty jag är känd för min gästfrihet."

Med dessa ord gick han ut.

Soul-el-chi följde honom, liksom hundens sin herre.

Sejur inkallade åter sina slafvinnor och lät berätterskan fortsätta sin historia.

Da Hassan inträdde i salongen, såg han en utomordentligt vacker ung man med ädel hållning. Det enda, som störde harmonien i hans sköna och regelbundna drag var ett oförligt stort, svart skägg, som gick upp ända till öronen. Främlingen var enkelt klädd, men dock så, att man såg, att han var välbörjad.

Hassan studrade något vid sin gästs åsyn och mumlade: — "Det var jag, som ^{där skägget ser miss tänk,} ~~har varit i n, hand har ut~~ ^{lyst ut.} ~~han som har gammal och vant öga för förfädd.~~ ^{nar Saliman, den pereriske jensen!} ~~Endast det~~ ^{ningan bedrager sig ej så lätt och låter ej deller bedraga} ~~där skägget~~ ^{Flan har ju blivit mustascess.} ~~sig. Flod p. n är det här för ett subjekt? För ofrigt~~ ^{Flod i n har han har att göra} ~~tycker jag nunnan liknar den på en viss prins, som nu~~ ^{bestämmt att det är han.} ~~skall finnas i var stad och hvar steds man ser på gatorna.~~

Emellertid helsade man artigt på hvarandra, och Hassan uppmanade fränlingen att taga plats.

Åttonde kapitlet,
Manilos.

Hassan tog till orda:

— "Välkommen, unge man, till mitt hus. Här kan ni alltid räkna på godt bemötande."

Fränlingen bugade sig förbindligt och sade:

— "Det vet jag, min far. När jag kom till staden —"

— "Ni är då fränling här i Bagdad?" frågade Hassan afbrytande.

— "Ja, det är jag —"

— "Och ni har kanske ej varit här länge?" sade Souf-el-Mi, som vid utsikten att få sällskap med en ung man, redan glömt Segur.

— "Nej, jag kom hit för några dagar sedan" svarade den fränlande.

— "Sjake far ni väl vilja upp, om jag frågar efter ert yrke?" frågade ~~värden~~ värdens huset

— "För all del —"

— "Ni är kanske köpman," afbröt soul-chi.

— "Just så, min herre."

— "Det gläder mig," yttrade skomakaren, — "att se en man hos mig, som idkar köpmanna-yrket. Ehuru jag blott är skomakare, kunna vi ändå hänföras till samma kategori — eller huru?"

— "Jag är af samma mening, som ni, min far," svarade ^{den} främmande, under det en sorgrodnad uppsteg på hans välförmodade kinder — kanske af — —.

— "Och då," återtog Hassan, — "kunna vi ju väcla ett kraftigt handslag till bevis på, att vi kunna tala fritt med hvarandra."

Var det med afsigt — eller hvarför föreslog skomakaren detta?

Med någon tvifvel utsträckte främlingen sin hand, som kraftigt fattades och frycktes

af skomakaren.

Därpå utfördes samma ceremonie med Soul-el-chi, hvarefter samtalen åter fortsattes, nu helt fritt och oförbundet.

— "Hvad heter ni, min son?" frågade Hassan.

— "Mitt namn är Manilos," svarade främlingen.

— "Manilos!" utropade Soul-el-chi med glad förvåning. — "Manilos, då äro vi gamla bekanta!"

— "Jag kan inte påminna mig, att —" sade främlingen, något kallt.

— "Åh! Manilos, försök!"

— "Men Manilos säger ju, att han endast för några dagar sedan ankom hit," yttrade Hassan.

— "Jo," svarade Manilos, — "och det låter synnerhet att beaktas, då jag aldrig förut varit i Bagdad."

— "Åh," sade Soul-el-chi, — "det är ^{en} sann sak, och jag ber om förlåtelse för mitt misstag. Men —"

— " — Men misstag äro möjliga och ofta rätt löjliga ", säger vodspråket, " ifylle den mun-tre Främlingen.

— " Och, om I inte tycken illavara ", sade Hassan, — " så kan jag berätta er ett rätt lustigt misstag, som hände mig som ung."

— " Visst inte — jag skall med nöje höra ", svarade Manilos, kanske en smula ofständigligt.

— " Berätta, min far, jag vet, att dina historier äro intressanta ", tillade Soule-chi.

— " Ja, " svarade skomakaren, — " skuru det ej hos till mitt yrke och ej heller till mina vanor att berätta historier eller anekdoter — och allra minst löjliga, så vill jag för denna gång göra ett afsteg från mina principer — "

— " Ni gör mig en alltför stor ära ", afbröt Manilos, som Fröligtvis önskade, att värden skulle hålla sig till sina vanor.

— " Åh, herr Manilos, " sade Hassan, men afbrytande sig själf, tillade han: — " Men

jag har ju i mitt angenäma sällskap alldeles förglömt mig — Soul-el-Mi, gå och såg till om förfriskningar; — det behöfva vi alla så väl."

Lorrenu gick och främlingen betraktade honom liksom Tackfullt.

— "Det är er son, herr Hassan?" frågade han.

— "Ja, herr Manilos?"

— "Hvad han är ståtlig! En så vacker växt, — men han ser ej riktigt frisk ut."

— "Han är det ej heller. Och hvad hans ståtlighet och utseende beträffar, sade mi ändock blott en artighet, då ni ju i er själf har ett så skönt exempel," svarade Hassan leende.

— "Nu säger ni själf en artighet, min far," genmålde Manilos artigt. — "Hur gammal är er son?"

— "Sexton år."

— "Ej mera! Jag skulle ha tagit honom för tjugo år gammal —"

— "Han ser verkligen äldre ut, än han

är."

— "Vår ser ni nu —"

— "Hvad?"

— "Att han har en reslig vänt!"

— "Ja, det nekar jag ej till."

— "Och ändå påstod ni, att jag sade en
artighet," yttrade köpmannen leende.

— "Ni smickrar mig."

— "Kisst icke!"

En stund sade ingendera något.

Nionde kapitlet. Finstaste Sorbet.

Manilos frågade åter:

— "Hvad fattas er raske son då?"

— "Han lider af ett ondt i bröstet —"

— "Kan det ej botas?"

— "Sorgligt nog — nej."

— "Stackars unge man!" sade främ-
lingen deltagande.

— "Det är hårt, jo, att vara förvisset
om sin död."

—„Och alla människor äro det!“

—„Ja visst, alla skola engång dö, men det är ovissheten, min son, som gör, att man med lugn kan vänta på dödsengeln. Ni vet ej, när ni skola vandra hädan, om det är nästa minut eller först om hundra år, och därför kan ni leva lugnt, endast ni är en god muhamedan. Men antag, att ni visst er skola dö i morgon — huru fasaupfulla skulle ej då era sista stunder, de räknade minuterna, vara! och detta i synnerhet, om ni kände med er, att ni ej uppfyllt alla en ^{selmans} muhamedans pligter.“

Helt nöjd med sitt lilla tal vätade han sig hett högtidligt på sig och såg så menlös och guds nådelig ut.

—„Ni har rätt,“ svarade främlingen, som i själfva verket inom sig själf medgef samningen i sin värds påstående.

Åter följde en tystnad. Plötsligt frågade Manilos:

—„Ni har inga andra barn, än er son, min far?“

— "Nej, min son," svarade Hassan under vikanke.

— "Jasa, men —"

— "Jag gissar hvad ni ärnar säga. Ni har föröglitvis hört talas om något fosterbarn —"

— "Just det."

— "— Och ni har hört rätt. Jag har en fosterdotter."

— "Da är det bestämt henne —"

— "Ni har da sett Seger?" lät Hassan undfälla sig.

— "Seger, jasa, hennes namn är Seger, ett vackert namn!"

— "Ni sade att ni sett henne —?"

— "Ja, idag på förmiddagen."

— "Idag på förmiddagen?"

— "Ja, det var utanföer er port. Hon inträdde till er, och jag antar att det var hon."

— "Ni antar," svarade Hassan lugnad. Han hade nämligen sina goda skäl att ej låta någon få se Seger — —

I detsamma inträdde Soul-el-chi åter i salongen och afbröt därmed det intressanta samtalet. Han följdes af trene slafvar med förfriskningar.

Dessa ordnades på ett bord, och under Fyrtiud sägs denna förvåning.

Hassan vinkade därefter med handen, och slafvarna aflägsnade sig.

De tre herrarna satte sig vid bordet.

— "Ni får ursäkta, min gode herr Chanilos," sade därvid Soul-el-chi, — "att det ej finnes något vin på vårt bord, men min far är absolutist."

— "Jo, emedan vår Frostäta befäller oss det," svarade den stränge mukamedanen.

— "Åh," yttrade Chanilos, — "för en gång kan det väl ej göra någonting, om man dricker litet vin till måltiden, och om —"

Råde far och son sågs förvånade på frömlingen.

— "Om?" frågade den förre.

— "Hvad?" ifyllde den senare.

— "Om," fortsatte köpmannen, — "om ni ej fager illa upp, herr Hassan, så kanske —"

Och härvid drog han fram ur barnen en läderflaska.

— "Denna flaskka innehåller det finaste söttet — Kanske jag får slå i?" Tillade Manilos, vänd Till Soul-el-chi.

Denne såg frågande på sin far, vars ögon glänste af lystråd.

— "Ni Tillåter väl, Herr Hassan?" åter tog den besynnerlige främlingen.

Hassan nickade bifallande.

Manilos slog i ~~ett glas~~ ^{en bägare} åt Soul-el-chi, sedan åt sig själf.

— "Skål, min vän!" yttrade han åt Soul-el-chi. Denne bugade sig.

Båda drucko i ett andetag utt bägarenes innehåll.

— "Hvad Tycker ni?" frågade Manilos.

— "Utmärkt," svarade Soul-el-chi och torkade sig om munnen.

— "Kanske en bägare Till?"

— "Ched nöje!"

Soul-el-Mi framräckte sin bågare, som ater ifylldes.

— "Ursäktar ni mig för min djärphet", sade Chanilos till Hassan, — "men huru skulle det vara, om ni, min far, drucke oss till?"

— "Nej, tack, min son. Ni är alltför

— "— alltför oförskämd!"

— "Åh, visst icke!"

— "Hvad då?"

— "Min far menar väl, att ni är alltför — att ni gör honom en alltför —" sade Soul-el-Mi.

— "— stor ära," ifylldes Hassan.

— "Hvad för slag," utropade främlingen, — "Åh! Arau är ju på min sida. — Men får jag inte hålla i?"

— "Jo, jo, min far!" uppmånade sonen.

— "Jag måste väl —" sade skomakaren, som intet högre önskade än att få en bågare.

— "— Göra oss till viljes, ja," tillade

Soul-el-chi:

— "Ja, ja, ni har rätt!" utropade namilos och fyllede Hassans bägere till bräd-
darna.

Tionde kapitlet.

Finaste förbät och dess följder.

Början var gjord. På den ena bägeren
följde den andra. Främlingens läderfla-
ska var outtömlig.

Samtalet blef allt munttrare.

Soul-el-chi drack mycket af gammal
vana.

Hassan gjorde likaså med en nybör-
gares häftiga begär.

Endast den främmande uppmanade me
na ~~att~~ ^{sin} ~~sin~~ ^{sin} värre och hans son att dric-
ka med ord än med godt exempel.

Följden var att namilos var alldeles
nykter, då de båda andra redan voro
halfdrusiga.

Soul-el-chi började snart sjunga och ro-

pede på Segur.

— "Segur! Hvar är Segur? Ni kon komma hit och dansa! Segur!"

Hvarför bleknade Manilos vid dessa ord? — —

Hassan var också så rusig, att han instämde med sin son och sade:

— "Ja, ja Segur! Gå och sök henne, Soul-el-mi!"

Ännu hvitare blef Manilos.

— "Kanske hon har lagt sig," afvärfde han.

— "Nej, nej, då får hon stiga upp, ha, ha, ha!" skrattade Hassan.

— "Ja, ja," ropade Soul-el-mi. — "Gå du, min far, efter henne!"

— "Näväl," svarade denne, — "jag går och återkommer med det sköna bytet."

Hassan steg upp från stolen och gick med vacklande steg ur rummet.

Under tiden pokulerade Soul-el-mi och Manilos, tills den förras hufvud tungt sjönk ner mot bröstet och därpå

ter tillsammans med allt annat, hvad Tiu
en karl hörer, ramlade under bordet.

Med vänjelse uppsteg den nyktre köp-
mannen från sin plats och började vau-
dva af och an i rummet.

— "Ja får jag då åter se henne, mitt
hjärtas älskade, men vid hvilket tillfälle?"
mumlade han och slog sig för bröstet.

Kort därpå hördes en skralande röst från
det yttre rummet, hvilken då och då afbröts
af en fin, kvinlig stämma.

Och med detsamma öppnades dörren,
och Hassan steg in, ledande vid han-
den förskräckt, ömson blekande, öm-
som rodnande Segur.

— "Min far," bad denna, — "o min
far, sansa er då! Vi tänker ej på hvad
ni gör."

— "Åh min pulla, hvad pratar du?
Pesa, kom rätt nu och dansa! Här
har jag henne, Manilos! Ser hon inte
rätt sot och vacker ut? Hvilka ögon,
hvilket hår, hvilken mun att kyssa!

Rom min sköna, svängom om! Fralle =
valla, Frallera, la, la, la, la, lallala,
skrålade Hassan och begynte med
Segur svänga omkring.

— "Omin far, för Guds skull!" bö-
jöll den unga flickan och försökte för-
gäpves slita sig lös.

— "Ustling!" skrek nu Manilos,
rusade Till och gaf Hassan ett slag
på kinden, så att han genast släppte
sitt tag och föll tungt ner till golf-
vet. Han förmådde ej mera resa sig.
Ruset hade värkat äfven på honom.

— "Hvem är ni, som vågat sli
min far?" frågade i första ögon-
blickets vrede Segur.

— "Ni känner då ej igen mig?"
frågade Manilos sorgset, men Tillade
genast: — "Det var sant!" och där-
med ryckte han med ett tag hela sitt
skägg ifrån sig.

— "Ah, det är ni!" utropade den
unga flickan med en besynnerlig

konvikt, både glad och harmsen.

— "Ja, det är jag, älskade Segur!"
utbrast den persiske prinsen, som nu
ej längre kunde styra sig, utan om-
famnade Segur och tryckte henne till
sitt hjärta.

Elfte Kapitlet.
Nattliga ^{vandringar} ~~stift~~.

Det var natt.

Berused af välthet låg prins Soliman i den
anspråkslösa säng i Hassan's hus, dit Segur vi-
sat honom.

Ehuru han redan legat så i en hel tim-
me, hade han ej fått den minsta blund i si-
na ögon.

Detta härledde sig dock icke af de ovana
beqvämligheterna, — nej, ~~han~~ dem brydde han sig ej
det minsta om; tvärtom tyckte han sig ligga
mycket bättre, än hemma i sin faders slott eller
hos sin farbro, kalifen. Och hvaraf härledde sig
detta?

Jo — det kan jag förklara med ett enda ord:
af kärlek.

Soliman älskade med hela österländingens
eld sin Segur, och han visste sig vara äls-
kad tillbaka. Segur hade tillstått det för ha-
nom med hufv blyghet — men tillika, det förs-
vånade prinsen sig öfver nu, liksom rädd, lika-
som fruktande för något straff till följ af sin
bekännelse.

Och då prinsen låg och tänkte på allt det-
ta — ~~han~~ ^{han} insåg ² ~~att~~ nog, att han ej fick sömn.

Dock höll han ögonen slutna, ty lampan i
rummet var släckt, och man bör akta sig för mör-
kret, när man ej är blind, ty mörkret hör katter-
na (och andra specialiteter) till.

^{men} Hvem kan ~~hvar~~ motslå begäret att spän-
ka i morphi armar, då man lagt sig seut med
hufva tankar, som blibada sköna drömmar, då
allt är tyst och stilla omkring en och därtill
mörkt, och då man i själfva verket är ganska ^{frö-}
Churud sig vara kry och pigg som en lärka i skyn
— ?

Teke åtminstone Soliman — så persisk prins

han än var.

Nej. — han tyckte sig så småningom lyftas uppåt på sönnens armar — uppåt, uppåt genom luften till Olympen, till paradiset. Så snabbt det gick — han kände bara en behaglig gungning! Morpheus förde honom vidare — de sväfvade högre. Redan sågo de paradiset's lustgårdar, lika ljustaf, lika grönskande fruktbara frädgårdar komma emot sig. — — Ja —

Hu! Hvad var det?

Prinsen stirrade klarvaken och med vidöppna ögon framför sig — Han hade tyckt sig falla ~~in~~ ~~in~~ ~~in~~ i en afgrund, häftigt stöta mot marken — och genast vakna. Han kände ännu stötens värkningar — — Det var gräsligt!

Emellertid var det ej nu mera så lätt för Soliman att få sömn.

Han vred och vände sig, tänkte på sequen. det hjälpte ej.

Plötsligt spratt han till och lysnade.

Han hade tyckt sig höra ett ljud underifrån.

Men det var väl blott en villä, ty allt var åter tyst!

Twärtom — åter hördes ett ljud, nu mycket tydligare, liksom uppkommet genom rullning af en tung kropp.

Nyfiken och något orolig satte prinsen sig upp i sängen.

Ljudet hördes för tredje gången blandadt med röster. Och det kom ju rakt nedifrån!

— "Men denna kammare ligger ju på nedra botten!" Tänkte Soliman och steg upp.

Och med mycken möda fick han lampan tänd.

På kläddes han sig och gick till förstret.

Han hade ej misstagit sig. Gatan låg mörk och dyster. Fatt inunder.

Totet Prifvel mera! Inunderprinsens rum fanns ett annat nere i jorden.

Prinsens intresse var väckt. Bråde sömn och fröthet hade inom ett ögonblick stölet försvunnit.

I högsta grad nyfiken och intresserad beslöt prinsen åga reda på saken.

Han gick från fönstret till dörren, varv
samt öppnade han denna och trädde ut i
ett yttre rum.

Detta var mörkt, men besynnerligt nog
var ett hörn vid golvet upplyst.

Soliman trädde dit. Han såg en öppning i golf-
vet och en trappa som ledde ned i underjorden.

Hans beslut var genast fattadt.

Oförskräckt lade han foten på trappsteget
och steg försiktigt ner.

Han kom i ett lågt, stort rum. Det var till
största delen mörkt. Blott en liten del däraf upp-
lystes af lampen i trappan, genom ^{hvilken} ~~från~~ den
kommit ner.

På måfå vandrade han med tyst steg
framåt åt det håll han tyckte sig höra bull-
ret och rösterna.

Sålunda kom han till en dörr, som ledde till
en mörk korridor.

— "Bara mörker," mumlade prinsen och steg
på.

Han tog två steg framåt och stötte på en vägg.

— "Sålledes värligen en frångång," tänkte

Solimau. — "Nå, jag skall försöka åt kögen."

Han gjorde så, men gängen ville aldrig taga slut, och som rösterna aflägsnade sig, vände han om, öfvertygad att han borde gå åt detta håll.

Prinsen gick tillbaka, förbi dörren, som han kommit igenom, och anlände åter till en vägg, men denna gång en rörlig.

— "Fau, Fau jag inte dörren rörde sig!" hö-
 le prinsen en bekant röst inifrån utropa.
 Förskräckt tog han ett steg bakåt, men
 då inga steg närmade sig, sträckte han ut
 handen och drog till sig dörren, som lyckligt-
 vis hade väl smorda gångjärn.

Den var lika bred som korridoren och hade
 hindrat det ljus ifrån att synas, som nu ut-
 strömmade från rummet bredvid, till hvil-
 ket dörren ledde.

En stund lyssnade prinsen med spänd up-
 märksamhet.

Men då ingenting förspordes, tog han med hö-
 gra handen i dörrkanten och tötade sig sålunda
 framåt, hvarvid en egendomlig syn mötte hans blickar.

Tiofte Kapitlet.
Åter ett steg tillbaka!

Innan jag omtalar hvad prinsen såg, vill jag för-
utskicka några förklaringar.

Prins Soliman och Segur pratade, kättrade och
jollade i en timmes tid. Soliman utgaf sig ännu
för att vara köpmannen Manilos, ty han ville ej
låta glansen af sitt namn och sin börd förblända
Segur's sinne. Han önskade, att hon skulle älska
honom för hans egen skull, och ej för hans stäl-
nings och rikedom.

Sedan de båda turturdufvorna kättrat tillräck-
ligt, började de tala om allvarsammare ämnen,
därtill föranledda af en suck, som kom från
den plats, där Hassan låg.

Segur sprang genast rodnande ut Soliman's famn
och frågande kvisskande liksom af sig själf:

— "Ingen måtte väl hafva sett oss?"

— "Och hvad skulle det hafva gjort?" till-
de Soliman (jag vill kalla honom vid hans rätta
namn).

Segur rodnade än mera, men svattade äntes.

— "Hew," utropade prinsen i detsamma, — "jag har ju alldeles glömt bort Hassan och hans son!"

— "Ack ja!" bifogade Segur. — "Hur har jag kunnat lemna dem så där ~~ifrå~~! Hvilken ryslig belägenhet! Min stackars far! Aldrig har jag sett honom sådan! Jag förstår ej, hur han fått vin ifrån — Hassan är ju absolut! O, min Gud!"

Och hon höll ansigtet i sina händer.

— "Telet är mitt, min kära Segur!" sade prinsen. — "Men låtom oss nu skaffa dem i säng. Jag skall kalla på slafvarna."

— "För all del, min vän," utropade Segur, tagande händerna från ansigtet, — "kalla ej in slafvarna, medan vi så här äro på turmankand."

Hennes sköna ansigte begöts åter af purpur.

— "Jag förstår dig, min älskade," sade ~~prinsen~~ Soliman och kysste Segur, — "men hvad skall vi göra?"

— "Vänta, jag vet väl!" inföll Segur.

— „Nåväl?”

— „Följ med!” uppmanade hon.

De gingo ut i rummet midt framför och därtill genom en dörr ~~från~~ ^{vid} högra väggen in i ett annat.

— „Det här är gästrummet, min vän”, underrättade Segur, — „och här får du soffa.”

— „Men —”, invände Soliman.

— „Jag förstår — men kom nu tillbaka.”

Prinsen lydde, och de återvände till salongen.

— „Godnatt, min älskade!” sade Segur ^{och log}.

— „Nu försvinner jag, och du får bestyra om resten!”

— „Ah, du lilla skälm!” svarade Soliman, likaledes leende; — „nu förstår jag — godnatt, godnatt!” och så gaf han den lilla skälmen en kyss på dess purpurläppar.

Segur aflägsnade sig.

Prinsen gick ut i yttre rummet och klapade i händerna. Snart visade sig en skaf.

— "Hvad heter du?" frågade Soliman.

Slafven öfverraskades något af denna allvarsamma, ja t. o. m. befallande Ton hos en hans husbondes gäst. Men han var en hederlig gammal man, och svarade därför ödmjukt prinsens frågor.

— "Massr, herre," svarade slafven.

— "Hur gammal är du?" ~~frågade~~ ^{sprorde} prinsens vidare.

— "53 år, herre."

— "Har du länge varit i Hassan's tjenst?"

— "Sex år, herre."

— "Har du alltid bemöttts väl?"

— "Ja, herre."

— "Kan du tåga med en sak?"

~~###~~ Denna oväntade vändning i frågorna gjorde den gode slafven en smula häpen. Han dröjde en stund med svaret, men slutligen lade han högra handen på hjärtat och sade:

— "Ni kan försöka, herre, om jag —"

— "Bra, jag tror, att du kan," afbröt prinsens vänligt, hvorpå han åter började sin elamen: — "Kan du, Massr, låta bli att föroa:

nas öfver en sak?"

Cherz iakttog genast Soliman's Furskau och sönade drubbligt lugnet.

— "Jag tros det, herre."

— "Goot, kom då och iakttag allt detta, som jag sagt!" uppmanade Soliman och gick förut. Slafven följde Froget efter.

De inträdde i salongen, där Soul-el-Mi låg under bordet och hans quofruktige fader absolutisten på golvet i ett hörn.

Slafven var löfte Frogen. Han gjorde ej en gest, gaf ej till ett utrop, förned ej sitt ansigte af förundran.

Prinsen gick till sonen med slafven hark i hals.

— "Du vet, hvar dennes rum är beläget?" frågade han, pekande på Soul-el-Mi.

— "Ja, herre."

— "Tag då i ~~fötterna~~^{benen}, medan jag bär honom från axlarna, så föra vi honom i säng," befallde Soliman, i det han med händerna fattade under Soul-el-Mi's axlar.

Slafven omfattade dennes ben med sina

armar, och salunda "känkade" de konon till hans rum och lade honom där i sängen utan att aplåda honom, hvarpå prinsen, följt af masr, återvände till salongen.

— "Nu är det Hassan's tur," sade han.

Samma expedition utfördes med Skonakaren, hvars rum låg invid salen.

— "Du har gjort din sak bra," berömde Soliman, sedan de åter kommit in i salongen. — "Inte ett ord, kom i håg det! Tyst som muren! Och nu, se här!" tillade han och räckte slafven en pung, innehållande 100 sekimer.

Slafvens ansigte strålade af förnöjelse. Han kastade sig till golvet och kysste prinsens fötter.

Denne åsäg lugnt masr's beteende.

— "Gå nu!" sade han sedan.

Slafven gick strålände och öfverlycklig.

Kort därpå förfogade sig prinsen i säng.

Allt blef tyst i huset, ty slafvarna hade ett skildt boingshus, och dit hade de försvunnit redan långt före masr, som höll

vakt, tills han skulle få lägga sig.

Nu tycken i väl, att jag kunde återvända till Soliman, där han stod i gångeu — men nej — nu först kommer det viktigaste & af hvad, som passerade ^{här förinnan}, och därför börjar jag ett nytt kapitel.

Trettonde kapitlet.

Tvänne nya främlingar.

Ungefär en half timme därefter skulle den, som varit vakten blifvit vittne till följande scen.

I det rum, som jag redan flere gånger nämnt, och som låg mellan salongen och gästtrummet, höjde sig plötsligt helt försigtigt en del af golvet i bottensta hörnet och sköts sedan framåt af ett par händer med åtföljande armar, hvilka syntes i öppningen, hvar på dessa åter försvunno.

En sekund senare stack ett hufvud upp ur luckan och åtföljdes strax af kropp med armar och ben tillhörande en välklädd mansperson.

— "Allt bra," sade denne mans person och steg upp på golvet.

— "Men hvor kan han Ben-Seymour kalla hus?" hordes en röst nedifrån, och hans egare snart visade sig på golvet.

Det var en äldre man med förnämligt utseende och dyrbara kläder.

— "Jag förstår ej heller, hvad som kommit åt er broder i ~~af~~ natt, då han ej är på sin plats," återtog den förste.

— "För tusan! Och en så viktig sak att meddela!" utbrast den ~~vad~~ med förnämna herrningen.

— "Om man skulle söka honom i hans rum?" föreslog den andre.

— "Ja, ja, man får väl lof att göra det," medgaf den förnämde. — "Men kallar du det, Urehan?"

— "Ja, det gör jag. Jag har ju flere gånger varit här med era bref!"

— "Det är bra."

De båda männen passerade salongen och inkommo i Hassan's rum.

— "Hvad fan ser jeg!" utropade den försnåme; — "~~Ben~~^{Ben-Seymour} ligger ju!"

— "Det var tusen!" svarade Urchan.

Den försnåme gick till sängen och ruskade tämligen smilt Hassan i allarna.

— "Det var I-l att sova!" svor han där vid.

— "Tänk om han är full!" utbrast plötsligt Urchan, sedan de en stund förgäfvets skakat den stackars skomakaren.

— "Full, hvad fan säger du?"

— "Fos dj-lu, det är min öfvertygelse."

— "Hvad s-n skola vi nu göra?" frågade den försnåme okände, i det han släppte Hassan och ämplant blickade på sin följeslagare.

— "Jag vet ej bättre," svarade denne, — "än att vi fåga honom ner och där försöka väcka honom."

— "Vä ja, det går an," medgaf den andre. De fattade nu i den stackars skomakaren, som åter fick göra en färd i armarna på tvänne karlar.

Hassan bars genom salongen och det p-
<sup>hvarvid näst gjordes så länge Ulehan släckte lam-
 porna</sup>
 re rummet ned genom Trappan till det låga
 rummet och därifrån vidare genom Korri-
 doren till rummet bredvid, där sedan
 den seen utspelades, till hvilken Soli-
 man blef vittne och ~~hvilken~~ hvilken jag nu
 går att omtala.

~~Emellertid hade Ulehan släckt alla lam-
 por i rummen som jag.~~

Fjortonde Kapitlet. Ben-Seymour och prinsessan Rezia.

Se här, hvad Soliman såg:

Rummet, som ej hade några fönster, upplystes
 klart af Bronn från Taket nedhängande lampor.
 Dess möblering bestod för det mesta af Kummor
 eller fat, uppräddade längsmed väggarna ofran-
 på hvarandra. Blott under en af lamporna stod
 ett bord, och omkring detta några stolar.

Hassan, eller Ben-Seymour såsom vi hört främ-
 lingarna kalla honom, satt i en af dessa stolar med
 hufvudet lutadt mot karmen, ögonen slötna, och

munnen halft öppen. Hans andedrägt var pläsant, och stundom undslapp honom en suck eller rättare ett stönande.

Framför honom stodo den förnämlige främlingen, hwars röst prinsens redan tyckt sig igenkänna och som han nu fullkomligt igenkände till sin stora häpnad, samt Urehan.

— "Ja — hvad fan skola vi göra med honom?" yttrade främlingen.

— "Jag vet ett råd — men —", svarade Urehan men tystnade.

— "Men hvad?"

— "Men kanske ni skulle finna det opassligt att fullfölja det."

— "Opassligt! Huru så?"

— "Jo, för Tusan, medlet består i en stöt."

— "En stöt?"

— "Ja, en stöt — i magen," svarade Urehan ironiskt.

— "Åh, fan! låt gi för det, om det hjälper!"

— "Som ni befäller."

Prins Soliman drog på mun, när han såg,

hur Urekan gaf Hassan en respektabel puff i magen, så att denne ögonblickligt hoppade upp från stolen, till hälften nykter.

— "Aj, aj, hvad Fusan — hvad är jag? frågade den stackars skomakaren, ofrivilligt tagande sig för magen.

— "Hvar du är, Ben-Seymour! Känner du inte igen mig? Sersä, nyktra dig nu!" uppmanade den förnäme främlingen.

Hassan gnuggade sig i ögonen och såg sig omkring. Så började han tala, i början något ore-digt, sedan allt tydligare.

— "Ah! nu minns jag — det förbannede vinet! Ha, han, köpmannen manilos! Hur kunde jag — och hvad ser jag! Flusseim, du här! och hvar är jag då? Och du, Urekan! Ah, hvad jag har varit usel! För fan, kan du förlåta mig, Flusseim — det fatala vinet?"

Hassan slog sig för pannan. Han var nu i det närmaste nykter.

— "Hvad, Fusan, har du inte nu stått till, brader!" sade främlingen, som skomakaren kalla-

de Hussien. — „Sugit dig full! Hvad tænkte du på, Ben-Seymour?“

Hassan var nu aldeles olykkelig. Han slog sig uopprepede gænger for brystet og visede de ypperste tecken paa forviflan.

— „Se så, lugna dig nu! Kanske det er så farligt, som vi Fds. Berätte, huru allt tillgätt!“ sade Hussien och slog sig ner i en stol.

Hassan, alias Ben-Seymour, satte sig äfven och förtäljde, så godt hans korts minne tillät, alla omständigheterna ända tills han druckit en par bägare, ty då han hunnit så långt i berättelsen förklarade han sig ej mera komma ihåg något.

— „Nå, men“, sporde om Hussien, — „hvad fan hade du då på golvet att göra?“

— „På golvet?“ upprepede Ben-Seymour förundrad.

— „Ja, för Fusan, på golvet nära en dörr funno vi dig, ja, du Urehan!“

— „På golvet“, sade Ben-Seymour efter-sinnande, — „högande?“

— „Ja visst, fan!“

— „Ah, för G:ns, då vet jag!“ utro-

skomakaren med en häftig gest.

— "Hvad? Du är orolig!" frågade Hussein gif-
tligt.

— "Det var då s-n!"

Ben-Seymour tog sig om hufvudet med båda hän-
derna.

— "Nåväl? Kan du ej få mål i min?"

— "Ah! Jag — jag — gick —"

— "Gick — hvar?" frågade Hassans broder,
Hussein otaligt.

— "Till Segur —"

— "Segur! Persia-Segur då! Nåh, det var
väl inte så — Nå sen?"

— "Jo, kan du tänka dig, jag gick för att
hemla henne, och jag hemlade henne till silon-
gen."

— "Hvad fan säger du!" skrek Hussein
till, sprang upp från sin stol och grep sin bro-
der i armen. — "Du har konfiterat prinsessan
med den där köpmannen! Är du galen?"

— "Ja, jag tror åtminstone, att jag blir det.
Mitt hufvud svindlar!"

— "Olyckligt, du vet då inte, hvem den

där köpmansfan var ?"

— "Nej, men jag missstänkte —"

— "Ja, din olycksfågeln, vel de, att det var prins Soliman af Persien !"

— "Prins Soliman af Persien — Ah ! Jag dör !"

Ben-Seymour's likbleka huvud föll ner mot storskarmen. Han var afvimmad.

— "Fört hit med watten !" väsnades Hussein och vände sig om mot Urchan, men ryggade förskräckt tillbaka, då han såg dem med pistolmynningen riktad mot honom hålla fingret på trycket.

Saken förhöll sig emellertid sålunda:

Nedan Hussein och Ben-Seymour samtalade, hade Urchan i sin frihet sett sig omkring. Slutligen hade han dock förtrunnat härvid och betraktade i stället de båda bröderna. Men plötsligt ^{såg} han ett par eldkol blänka i mörkret vid utgångsdörren. Han betraktade dem genast nogare och varseblef då att ^{de} tillhörde ett vackert ansigte, som ögonskenligen tillhörde en objuden gäst. Han fattade

ögonblickligen sitt parti och höjde sin pistol, hvars hamr var spänd, färdig att Frycka af.

Som Flussein och Ben-Seymour befunno sig i samma riktning, som kulan måste taga för att uppeni dörren, förstån Slätt den förras förfäran, då han tyckte pistolmyningen vara riktsad mot sig.

— "Stilla!" röt Urchan, men kastade stans därpå bort sitt vapen, ty äfven bytet hade försvunnit.

Därpå rusade han mot dörren.

Fäglemnad om Flussein, Ben-Seymour och Urchan att reda sig bäst de gitta, och återvända till sin prins för att se efter, hvart han tagit vägen.

Femtonde kapitlet.
Hören nog på!

Solimau hade under hela samtalets gång uppmärksamt ihört och betraktat allt, och han hade till sin glädje funnit, att han kommit att upptäcka vissa viktiga saker,

som rörde det förflutna, ty han var mycket bevä-
drad i historien.

Hot slutet af samtalen hade han funnit
sig så intresserad, att han ej förrän i sin-
sta ögonblicket varseblifvit den hotande prins-
stolmyrningen.

Han förstod genast, att den gälde honom
och ingen annan, och då han ej fann det
rådigt att strida mot turk, som dessutom
voro beväpnade, tog han sitt parti och
rusade bort.

Han sprang rakt fram i gängen och glömde
alldeles dörrarna på sidan, som ledde upp till
de öf^{re} rummen. Först när han var ett godt
stycke i väg, märkte han sitt misstag.

Hvad var nu att göra? För sent att vän-
da om; man kunde ju förfölja honom!

Prins Soliman fortsatte sitt lopp.

Gängen ville aldrig taga slut. Intet hin-
der visserligen, men mötter runot omkring och
flera krokas, upphöjningar och gropar!

Och än en gång tumlade prinsen öfverända.
När han sprungit så att han flåsade och

stött sig rätt försvarligt, tog gängen plötsligt slut.

Hur skulle han nu bära sig åt?

Ingen öppning, intet ljus, bara mörker.

Han frejade med händerna längs med sidorna, men utan resultat. Endast hårdestenar mötte hans hand och skrapade den blodig.

Han trodde sin sista stund vara kommen, ty röster och steg flyktes närma sig.

Förtviflad lutade han sig mot väggen, anropade Allah och beslöt med lugn vänta lösen.

Då — när nöden är som störst, är hjälpen som närmast.

Prinsens heta panna vidrörde någonting kallt och glatt. Förvånad, kunde prinsen ej låta bli att med handen efterkänna hvad det var.

Då, hvem kan beskriva Soliman's glädje och förundran, blef det plötsligt ljus när va taket. Detta sänkte sig, i samma ^{man} ~~stund~~ som ljuset ~~blef~~ utbreddt sig.

Prinsen drog sig åt sidan. Luckan sänkte

sig ända till golvet och ett rum, upplyst af lampor, syntes ofvanom öppningen.

Emellertid fanns ingen Trappa.

Men Soliman var ej rädlös. Utisigten att bli fri gaf honom ny spänstighet.

Han steg på luckan och fryckte på samma glatte metallknapp, som nyss.

Och — genast höjde sig luckan, tack vare den sinnrika mekanismen.

Rösterna och stegen nåddes ~~ett~~ helt nära, men prinsen fäste intet afseende därvid — nu voro de hans fångar, nu var han säker att lyckas.

En minut räckte färden på luckan.

Sekunden därpå stod prinsen — i Skot-visir Hussein's enskilda Kabinett!

Men här var ej tid till vidare förvåning, ty luckan sänkte sig redan, och svordomar hördes nedifrån.

Prinsen skyndade till den enda Dörr, som fanns i rummet och öppnade, trädde ut samt stängde den åter.

Därpå begaf han sig genom ~~hela~~ Skotvisirns hela våning och anlände sålunda till Kaikens

Två eunucker stodo på vakt utanför konungens sängkammardörr. Fursten behagade nämligen sova ännu, och det var i sin ordning, ty solen hade ej ännu gått upp.

Da eunuckerna sågo Soliman inträda med sönderripta kläder och blodiga händer, stirrade de häpnadfulla på honom och glömo att buga sig.

Prinsen gaf ej akt härför, utan frågade:

— "Konungen sover ännu?"

— "Ja, min prins," svarade den äldre af eunuckerna och gjorde nu en bugning.

— "Da får du väcka honom," tillade Soliman, med ett leende, som i våra dagar skulle öfverraskat en engelsman; ty han insåg att med häftighet och ofälighet skulle han förstöra allt.

— "Men, min prins —", invände eunucken ännu mer öfverraskad.

— "Du har ingenting att frukta. Väck Kati-fou!"

— "Jag kan ej, min prins — ty —"

— "Släpp in mig då!"

— "Medan konungen sover, vågar jag

ej insläppe någon — mitt hufvud — "

— " Jag ansvarar för allt — för resten kan detta förbud icke gälla mig, " tillade prinsen af Persien stolt.

— " O min prins, jag har inga skilda order angående er — jag släpper ej in er, " svarade sunucken bestämt.

— " Då måste jag väl bana mig väg, " sade prinsen hastigt, framtog tvänne purgar fyllda med guldmünt och öppnade dörren Till Kalifens Mahmuds Sängkammare, ~~sedan~~ ^{huden} han, uteskräckande armarna, hade låtit en bors neofalla för hvardera af de förbluffade vakterna.

Sextonde kapitlet.

Mahmud.

Då prins Soliman af Persien inträdde i Kalifens af Bagdad sängrum, fann han denne redan vaken.

— " O min furste, " utropade han, spring fram Till sängen, Tog Mahmuds hand

och kysste den vördnadsfullt. — "Jag önskar dig en god morgon, o min konung!"

Mahmud blef helt förvirrad.

— "Du kär, Soliman! Hvad för dig hit så här tidigt på morgonen? — och hvad ser jag! Dina händer äro blodiga, ditt ansigte svart af svett och smuts — och, kätken klädsel! Allah il Allah! — Är detta skyldig vördnad för en konung?" tillade han strängt.

— "O konung, du får ursäta mitt utseende, ty jag har viktiga saker att meddeladig."

Prinsens allvarsamma ton frapperad Rosalifens.

— "Hvad kan du ha att säga mig, min son, som kräver en sådan tid, som denna?"

— "O konung! Vill du lyssna till mig och tackes du besvara mina frågor?"

— "Frågor! Det blir då ett förhör!"

— "Nej, icke ett förhör, men en upptäckt."

— "En upptäckt! Du talar i gåtor!"

— "Ack, min konung! Vi förspilla tiden!"

— "Det är då farligt, angeligt?"

— "Ack ja, det rör dig, o konung."

— "Mig?"

— "Ja, din lycka."

— "Min Gud, Soliman, du blir allt mera ogenomtränglig."

— "Förlåt, min konung, men tiden skyn-
dar," utropade Soliman, nära förtviflan.

— "I så, hvad är det nu om?" lugna-
de Kalifen, något orolig.

— "O min konung, får jag börja, tillä-
ter du mig göra några frågor?"

— "Tala, min son, jag hör."

Prinsen ställde sig framför sängen och blickade en stund lyst fram på sig, hvarepå han började.

— "O konung, din far, den store Kalifen, hade en stor-visir vid namn Surrak-ma-
-omad?"

— "Rätt," svarade Mahmud, ofverrickad af denna vändning.

— "Denne visir hade tvänne söner: Hus-
sein och Ben-Seymour?"

— "Ja, och Hussein lever och är min

Storvisir, men Ben-Seymour är död."

— "Ungefär vid samma tid försvann din dotter, min konung, om jag minns rätt?"

— "Åh ja, mitt barn, min älskade dotter!" klagade den gamle fadern.

— "Din dotter hette?"

— "Rezia-Segur."

— "Rezia-Segur," utropade prinsen förnöjd. — "Det är väl. Men har du lagt märke till, min konung, att samma år bosatte sig en viss man, vid namn Hassan i Bagdad?"

— "Hur tycker du, att jag skulle fästa mig vid sådana småsaker?"

— "Det är ingen småsak, skall du, o konung, få se."

— "Hur så —?"

— "Ja, denne man, ehuru han är skomakare till yrket, arbetar själf aldrig — och hvarför gör han ej det?"

— "Förmodligen emedan han tycker om sötbrödsbakar," gissade Mahmud leende.

— "Långt därifrån."

— "Hvarför då?"

— "Emedan han ej mera känner ^{det} ~~Tu~~ ~~ett~~ yotet, än du, min furste!"

— "Vad, det angår mig inte."

— "Jovisst, ty näraf drager man den slut-
satsen, att han ej är någon skomakare."

— "Åh, låt honom vara annat då!"

— "Just det, och hvem förs du han är?"

— "Naturligtvis Hassan och ingen an-
nan."

— "Kisst icke. Denne förment Hassan
är din nuvarande Kisir's broder, det
är: han är Ben-Seymour, som dog på
samma tid Petzia-Segur ~~dog~~ försvann."

— "Åh, hvad säger det? det är en
svår beskyllning!" utropade Kalifen
och satte sig upp i sängeln.

— "Jag går ännu längre. Hassan eller
Ben-Seymour har en fosterdotter. Denne
fosterdotter är ingen annan än prinses-
san Res —"

— "Soliman! Vill du lyckla med mig?"

skrek Kalifen, sprang ur sängen och ruska-
de Soliman i' öklarna.

Men snart släppte Mahmud sitt tag,
tog sig för pannan och mumlade:

— "Skulle det vara sant? Nej, omöj-
ligt. Det vore en för stor lycka! Och hvad
— hvarför skulle han gjort det? Nej, nej!
Soliman, det är nedriga osanningar!"

— "O Konung, om du ej tror på mitt ord,
så skall jag ge bevis."

— "Hvad? Tala!"

— "Shuruk-Shan-Omad var son till
din fars äldre broder, min Konung."

— "Ja, ja, än vidare?"

— "Han ansåg sig ha större rättig-
het till kronan, än din far."

— "Men han var en bastard!"

— "Ja visst, och därför hade han ö-
rätt."

— "Näväl?"

— "Han fikade efter kronan, han försökte
mörda din far. Det misslyckades och
han vågade ej mera. Men i stället gjorde han

dig utan efterträdare på Tronen, och det lyckades, ty du tog dig ingen annan hustru mera. Hussein har således goda utsikter att efterträdad dig."

— "Store Gud, hvad du säger är fullkomligt antagligt!"

— "Behöfver du mera bevis, min Konung?"

— "Nej, Soliman, nej, det är nog. Min Rerria - Segur leper! O himmel! Hvilken lycka!"

— "Jag har en begäran."

— "Säg, säg, min son, och om det står i min makt att uppfylla den, så —"

— "Får jag Rerria - Segur till hustru?"
frågade prinsén frimodigt.

— "Min älskade son, kom till mitt hjärta! Hvad du gläder mig!"

Sjuttonde kapitlet.

Slutet.

Ännu några ord förrän min berättelse slutar.

Husseiu fick sitt värförtjenta straff; han stryptes.

Ben-Seymour hade icke undgått samma öde, om ej prinsessan Kerria-Segar hade beöt om nåd för honom. Han fick således leva och fortsätta med sitt skomakare-yrke tillsammans med sin son, Soulel-mi, hvilken, då han fick höra, att hans halfsyster och tillämnade hustru var en prinsessa, släckte sin hopplösa kärleksbrand i en bägare storbet af prins Solimans utmärsta vin. Soulel-mi fick sedan en befattning vid Kalif Chakmud's Hof.

Ulrohan var en röfvarhöfding och densamma som bortröfvat prinsessan, då hon var liten, och därför brändes han lifvande.

Någon tid därefter sammanköptes prins Soliman af Persien med prinsessan Kerria-Segar af Bagdad, och i sju dagar väckte det storsåtliga brölloppet.

Ett halft år lefde de sedan vid Kalifens Hof, men foro därefter till Persien, till Sjiras, där Soliman efter sin faders död, hvilken snart inträffade, besteg den mäk-

tiga Tronen.

Sedärmera blef han äfven Kalif i Bagdad, och de båda jordens härligaste rikena fingo en enda härskare.

Länge och lyckligt regerade Konung Soliman, och då han drog sig tillbaka från sine regeringsbestyr och öfverlämnade dem åt sin son, lefde ^{han} stille och förnöjd med sin älskade gemål, den då ännu så sköna och älsklige ~~prins~~ drottning Rerria-Seger.

— "Där han i min historia; nog blef den längre än i Tankten"; slutade Forsten N.

— "Ja," svarade jag, — det har du rätt i. Lång var den, men särdeles intressant. Det enda jag har att anmärka mot den, är det, att den i allmänhet ej var österländsk. Dina dialoger skulle jag snarare kalla fransyska, och hvad dina pistoler angår, så vet du nog att sådant ej finnes på den tiden. Annars tillstår jag att den var den mest spännande af alla berättelser i dag."

— "Jag gissade nog, att du skulle göra denna anmärkning," svarade Torsten, — "men ser du, jag har författat den hemma, och där försiggå händelserna i Tyskland på ~~17~~¹⁸ hundra-talet. När du nu föreslog österländska sagor, så ändrade jag namn och ort och tid, men händelserna fingo stå, och därför blandade jag pistoler i scenerna och lifliga utrop i dialogerna."

—, det är en annan sak," sade jag, något snopen.

I det samma öppnades derv- baltent'erna till matsalen, och vi inbjödos att soupera.

— — — — —
 Vid afskedet frågade jag af mina gäster hurudan de funnit eftermiddagen, och de menade alla, att vi alorig förut haft så roligt.

Att läsas som företal.

Anmärkning i September 1891.

Efter julen 1890 läste författaren en nyss utkommen bok "Frisen och en dag." Som han redan förut i "Frisen och en natt" blifvit förtjust af de underbara och poetiska sagorna och därtill kände sig uppfylld af behof och begär att skrifa någonting, beslöt han att författa några små berättelser, där han kunde utgjuta all sin poesi och sin fantasirisrikedom.

Han värkställde sitt beslut — men var han lyckats?

Senare har han ofpartiskt bedömt sina ~~skizzer~~. I den första berättelsen har uppenbarligen ^{ett} inflytande, härlett ur de österländska sagorna, gjort sig gällande. Man igenkänner orientalistiska förhållanden och en ^{mytyvärd} knapp förmåga, doft af poesi villädes det hela. Men den sista berättelsen är ju en realistisk historia à la den moderna fransyska litteraturen — blott med den skillnaden, att ingen

bestämd karaktär skildras.

— Ja — och detta fel vidlades föröfrigt nästan hela detta arbete, Hvad äro karaktärerna, det hufvudsakligaste nu förtiden? Författarens enda ursäkt är den, att sagorna äro österländska, och att han (liksom de flesta kriminalromanförfattare i våra dagar) lagt största vigten på — händelserna, ty han raisonnerade som så:

Ett belletristiskt arbete bör ej vara vetenskapligt. Psykologiska gåtor böra ej lösas på hvarje sida. Man läser ett skönlitterärt arbete för att njuda af dess innehåll, hvilket alltså endera bör vara spännande eller tilldragande, tjusande — realistiskt eller romantiskt. Ergo passat en karaktärsstudie för en vetenskapsman.

Men vore ej dessa slutsatser alltför gamla ~~malmodiga~~ eller alltför ungdomliga?

Dessa tankesätt skulle passat för en troubadour! — men de bevisade ju också, att han studerat med för ^{mycket} sifer och hängifvenhet — kriminallitteratur!

Författarens tankesätt numera äro helt vidnåförandrade, att han vidhåller, det ett belletristiskt värt ej bör delas romantik och spännande situationer, men ej heller karaktärer, hvilka t. o. m. böra vara hufvudsaken; ty att människan är skapelsens herre. De författare, som icke uppnått den största fullkomliga

mas o. några andra
än Shakespeare, Walter Scott, Victor Hugo, Rubens, de